PRIVIGHETOAREA[1]

— “Nightingale” 2006 —

Locus Poll Award, Novella (Place: 14th), 2007

de Alastair Reynolds

[1] Originally published in „*Galactic North*”, Oct, 2006, publ. Gollancz / Orion. În românește povestirea a fost publicată în *The Year’s Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

Încă o nuvelă excelentă de ALASTAIR REYNOLDS, a cărui proză, „*Zgomot de fond*”, a apărut în alt volum al Antologiei Dozois[1].

În povestirea de mai jos, o aventură care îţi face părul măciucă, Reynolds ne copleşeşte atrăgându-ne, alături de o echipă hotărâtă şi înarmată până în dinţi, în asaltul unei nave-fantomă pierdute, mare cât un satelit şi cu un echipaj alcătuit în întregime din creaturi bizare şi înspăimântătoare.

[1] *The Year’s Best Science Fiction*, vol. 5 (Editura Nemira, 2010)

Am verificat adresa primită de la Tomas Martinez, ferind de ploaie bucata de hârtie, în timp ce mijeam ochii să-mi descifrez mâzgălitura. Numărul pe care-l scrisesem nu corespundea cu niciunul din birourile abandonate, mai degrabă trimitea la una din incintele cu chirie mică de la nivelul străzii. Aici, pereţii Canionului Threadfall fuseseră tăiaţi şi susţinuţi cu contraforturi de înălţimea a şase sau şapte etaje, lărgind spaţiul disponibil de la bază. Clădirile acopereau majoritatea pereţilor, căţărate una peste alta, sprijinite pe o structură aleatorie de stâlpi şi un eşafodaj şubred semipermanent, din bambus. Culoare suspendate fuseseră ridicate de la un capăt la altul al străzii, cu trepte şi scări mobile şerpuind printre crăpăturile întunecoase dintre construcţii. Din când în când, o şalupă spinteca apa în mare viteză, lăsând în urmă dâre maronii murdare. Rareori străbătea spaţiul câte-un volantor lucios, în formă de gheară. Dar volantoarele erau vehicule din alte lumi şi puţini locuitori de la Sky’s Edge îşi mai permiteau asemenea jucării.

Mie nu mi se părea în regulă, dar toate dovezile îmi indicau că acela era locul pe care îl căutam.

Am păşit din apă pe platforma de lemn din faţa clădirii şi am bătut la uşa de sticlă, în timp ce ploaia cădea ca o perdea prin găurile copertinei dungate de deasupra mea. Îmi dădeam la o parte părul de pe ochi când se deschise uşa.

Văzusem destule fotografii cu Martinez ca să-mi dau seama că nu pe el îl aveam în faţa ochilor. Acesta era o matahală de om, lată cât uşa. Stătea cu braţele încrucişate la pieptul peste care îmbrăcase numai o vestă neagră, cu fermoarul tras până la jumătatea burţii. Muşchii stăteau să-i pocnească, de parcă purta un fel de costum mulat menit să-i umfle corpul. Capul, foarte mare şi chel, se lega de trup printr-un gât ca un mic lanţ muntos. Pielea din jurul ochiului

drept era mai palidă decât restul tenului, alcătuind un petic rotund şi neted.

Se uită în jos la mine cum te uiţi la un gunoi adus de ploaie.

– Ce-i? mă întrebă cu un glas care amintea de bubuitul îndepărtat al artileriei.

– Am venit să-l văd pe Martinez.

– Domnul Martinez, pentru tine, mă corectă.

– Mă rog. Dar tot am venit să-l văd, iar el ar trebui să mă aştepte. Sunt...

– Dexia Scarrow, strigă alt glas, o idee mai prietenos, şi un bărbat scund, mai în vârstă, se iţi de după muntele de muşchi care bloca uşa, scoţându-şi pince-nez-ul fragil de pe nas. Las-o să intre, Norbert. E aşteptată. Doar că a întârziat *puţin*.

– Am fost reţinută lângă Armesto. Şalupa pe care am închiriat-o a intrat într-o vâltoare şi s-a răsturnat. N-am mai reuşit s-o pornesc, aşa că a trebuit să...

Bărbatul cel scund făcu un gest de ignorare.

– Acum eşti aici şi numai asta contează. Îl pun pe Norbert să-ţi usuce hainele, dacă vrei.

Mi-am scos paltonul.

– Poate doar pe acesta.

– Norbert se va ocupa şi de galoşii tăi. Vrei să bei ceva? Ceaiul e deja pregătit, dar, dacă preferi altceva...

– Ceaiul e foarte bun, domnule Martinez, am zis.

– Te rog, spune-mi Tomas. Dorinţa mea sinceră e să lucrăm împreună ca prieteni.

Mi-am scos galoşii din picioare şi i-am dat matahalei paltonul din care curgea apă. Martinez înclină din cap o dată, scurt, ca o pasăre, apoi îmi făcu semn să-l urmez în apartamentul său. Era mai slab şi mai bătrân decât mă aşteptasem, deşi îl recunoscusem în el pe bărbatul din fotografii. Avea păr grizonant, un început de chelie pe scalp şi tuns foarte aproape de piele pe restul capului. Purta o

vestă gri peste o cămaşă de aceeaşi culoare, hainele asortate dându-i un aer mohorât, de funcţionar.

Am străbătut un labirint alcătuit din patru straturi de cutii maro aşezate în grămezi înalte cât un stat de om.

– Scuză dezordinea, îmi spuse Martinez, privindu-mă peste umăr. Ar trebui să găsesc o soluţie mai bună pentru dosarele mele, dar întotdeauna există ceva mai urgent de rezolvat.

– Mă mir că ai timp să mănânci, dar să te mai preocupi şi de dosare...

– Lucrurile s-au mai liniştit în ultima vreme, trebuie să recunosc. Dacă ai urmărit ştirile, ai aflat că am prins deja peştele cel mare. Mai am câte ceva de pus la punct, dar nu mai sunt nici pe departe atât de ocupat ca...

Se opri brusc lângă una din stivele de cutii, îşi puse ochelarii pe nas şi scuturã praful de pe eticheta de hârtie a cutiei aflate cel mai aproape de faţa lui.

– Nu. Nu aici trebuie să stea, spuse el, clătinând din cap. Nu aici, fir-ar să fie! Norbert!

Norbert venea greoi în urma noastră, cu paltonul meu murat atârnând pe unul din braţele sale enorme, cât nişte trunchiuri de copaci.

– Domnule Martinez?

– Asta nu e pusă unde trebuie.

Bărbatul mai scund se întoarse şi indică un loc între alte două cutii, de partea cealaltă a coridorului.

– Locul ei e *aici*. Trebuie mutată. Cazul lui Kessler va fi judecat luna viitoare şi nu vrem să avem necazuri din cauză că ne lipsesc documente.

– Rezolvăm, spuse Norbert pe un ton mai degrabă poruncitor, dar am presupus că acesta era stilul lui de a spune că-şi va aminti să mute cutia după ce se ocupă de paltonul meu.

– Kessler? am întrebat, după plecarea lui. Tillman Kessler, anchetatorul din Coaliţia Nordică?

– Unul şi acelaşi, da. Ai avut vreo experienţă cu el?

– N-aş fi aici, dacă aş fi avut.

– Adevărat. Foarte puţini au avut norocul să supravieţuiască întâlnirilor cu Kessler. Tocmai mărturiile lor ne vor ajuta să-l aducem în faţa justiţiei.

– Vrei să spui să-l crucificăm.

– Sesizez o uşoară dezaprobare, Dexia.

– Ai dreptate. E o barbarie.

– E stilul în care facem noi lucrurile. Stilul Haussmann, dacă vrei.

Sky Haussmann: omul care a dat lumii numele său şi care a iscat războiul de 250 de ani pe care abia am învăţat cum să-l oprim. Când l-au crucificat pe Sky, au crezut că pun capăt repede violenţei. Nu s-ar fi putut înşela mai tare. De atunci, orice execuţie însemna crucificare.

– Kessler este motivul pentru care m-aţi chemat aici, domnule? V-aţi aşteptat să adaug noutăţi la dosarul împotriva lui?

Martinez se opri în faţa unei uşi din lemn masiv.

– Nu Kessler, nu. Am toate motivele să-l văd atârnând în cuie pe Bridgetop până la sfârşitul anului. Dar e vorba de omul pentru care Kessler a fost un instrument.

Am stat şi m-am gândit puţin.

– Kessler a lucrat pentru colonelul Jax, nu-i aşa?

Martinez deschise uşa şi mă pofti înăuntru, într-o cameră fără ferestre. Probabil că revenisem deja în peretele canionului. Aerul era stătut, de criptă.

– Da, Kessler a fost omul lui Jax, îmi răspunse Martinez. Mă bucur că ai făcut legătura; nu mai trebuie să-ţi explic de ce trebuie adus Jax în faţa justiţiei.

– Sunt întru totul de acord. La fel e şi jumătate din populaţie. Dar mă tem că aţi întârziat. Jax a murit cu ani de zile în urmă.

În cameră aşteptau deja doi oameni, aşezaţi pe canapele, de o parte şi de alta a măsuţei pe care erau aşezate ceai, cafea şi cocktailuri pisco.

– Jax nu a murit, spuse Martinez. A dispărut, iar acum eu ştiu unde se află. Ia loc, te rog.

Ştia că mă interesează subiectul; ştia că nu voi putea ieşi din cameră până când nu voi auzi toată povestea despre colonelul Brandon Jax. Dar mai era ceva: în glasul lui se simţea un ton natural poruncitor, căruia îţi venea foarte greu să nu te supui. În timpul petrecut cu Forţele Sudice, am învăţat că unii oameni sunt autoritari, iar alţii, nu. Autoritatea nu se poate preda, nu se poate învăţa şi nici nu poate fi simulată. Fie te naşti cu ea, fie nu.

– Dexia Scarrow, dă-mi voie să ţi-i prezint pe ceilalţi musafiri ai mei, spuse Martinez, după ce m-am aşezat la masă. Domnul din faţa ta este Salvatore Nicolosi, veteran al uneia din unităţile de congelare/decongelare ale Coaliţiei Nordice. Femeia din dreapta ta este Ingrid Sollis, expert în siguranţa personală, preocupată în mod special de sistemele de contra-intruziune. Ingrid a câştigat de timpuriu experienţă de luptă cu Forţele Sudice, dar a părăsit armata repede, ca să-şi urmărească interesele personale.

Mi-am muşcat limba, apoi am renunţat să-i mai dau atenţie femeii, ca să nu spun ceva de care să-mi pară rău mai târziu. Bărbatul, Nicolosi, arăta mai mult a actor decât a soldat. Nu avea nicio cicatrice. Barba lui era atât de îngrijită, cu margini atât de drepte, încât părea tunsă cu şablonul. Agenţii congelare/ decongelare mă călcau pe nervi indiferent de partea cui erau. Întotdeauna se considerau superiori soldaţilor obişnuiţi şi din cauza asta nu simţeau nevoia să aibă muşchii cu care se făleau Norbert.

– Daţi-mi voie să v-o prezint pe Dexia Scarrow, continuă Martinez, arătând din cap spre mine. Dexia s-a remarcat ca soldat în Forţele Sudice timp de cincisprezece ani, până la

armistiţiu. Are un dosar excelent. Cred că va fi o membră valoroasă a echipei noastre.

– Poate că ar trebui să facem un pas înapoi, am intervenit eu. N-am fost de acord să fac parte din nicio echipă.

– Mergem după Jax, zise Nicolosi nepăsător. Nu te incită ideea?

– A fost de partea ta, am replicat. De ce eşti atât de dornic să-l vezi spânzurat?

Nicolosi păru ofensat pe moment.

– A fost criminal de război, Dexia. Sunt nerăbdător să văd monştri ca Jax dând socoteală în faţa justiţiei, după cum la fel de nerăbdător sunt să văd că lepădăturile din Forţele Sudice de acelaşi rang cu ei au parte de aceeaşi soartă.

– Nicolosi are dreptate, spuse Ingrid Sollis. Dacă e să învăţăm să trăim împreună pe această planetă, trebuie să punem legea mai presus de toate, indiferent cui am fost loiali înainte.

– Uşor de zis pentru o dezertoare, am spus. E clar că loialitatea n-a însemnat prea mult pentru tine mai demult, nu mă mir că nu dai doi bani pe ea nici acum.

Martinez, rămas în picioare în capul mesei, zâmbi îngăduitor, de parcă nici nu s-ar fi aşteptat la altceva.

– Ai perceput greşit situaţia, Dexia, dar e de înţeles. Ingrid nu e dezertoare. A fost rănită la datorie. Foarte grav, aş putea adăuga. După ce şi-a revenit, a fost recomandată pentru curaj excepţional în luptă şi i s-a dat să aleagă între a fi lăsată la vatră în mod onorabil sau a se întoarce pe front. Nu o poţi condamna că a ales prima variantă, mai ales dacă ţii cont prin ce a trecut.

– Bine, atunci să fie greşeala mea, am rostit. Numai că nu am auzit de prea mulţi oameni care să scape cu viaţă din război înainte de a se sfârşi.

Sollis îmi aruncă o privire de gheaţă.

– Unii dintre noi au scăpat.

– Toţi cei de faţă au un dosar impecabil, spuse Martinez. Eu ştiu cel mai bine: v-am trecut biografiile printr-o sită foarte fină. Sunteţi exact oamenii potriviţi pentru treaba asta.

– Nu cred, am ripostat, vrând să mă ridic. Nu sunt decât un soldat în rezervă, care are un dinte împotriva dezertorilor. N-am luptat într-un mare rahat de unitate congelare/decongelare şi n-am făcut niciun act de bravură care să mă recomande pentru curaj excepţional în luptă. Regret, prieteni, dar cred că...

– Stai jos.

M-am supus.

Martinez continuă să vorbească, cu glasul lui măsurat şi răbdător ca întotdeauna.

– Ai participat la cel puţin trei operaţiuni de extragere cu risc ridicat, Dexia; trei incursiuni periculoase în liniile inamice, pentru recuperarea a doi spioni ai Forţelor Sudice adânc infiltraţi şi un trădător NC, crema de pe tort. Sau negi?

Am clătinat din cap, nereuşind să-mi dau seama ce anume voia să propună.

– Nu vă pot ajuta. Nu ştiu nimic despre Jax...

– Nici nu trebuie. Asta-i treaba mea.

– De ce eşti aşa de sigur că trăieşte?

– Şi eu aş vrea să aflu, spuse Nicolosi, mângâindu-şi bordura bărbii cu un deget îngrijit.

Martinez se aşează pe taburetul din capul mesei, astfel că stătea mai sus decât noi toţi. Îşi scoase ochelarii şi se jucă cu ei în poală.

– E necesar să credeţi pe cuvânt o parte din lucrurile pe care vi le voi spune. Strâng informaţii despre indivizi ca Jax de ani buni şi aşa am ajuns să mă bazez pe o reţea de contacte, dintre care multe mi-au transmis informaţii asumându-şi mari riscuri personale. Dacă ar fi să vă spun întreaga poveste şi dacă o parte din ea ar transpira în afara

acestei clădiri, s-ar pune vieţi în pericol. Şi nu mai spun cât îmi vor scădea şansele de a-i aduce pe alţi fugari în faţa justiţiei.

– Te înţelegem, încuviinţă Sollis, reuşind să mă irite cu convingerea ei că vorbeşte în numele tuturor.

Poate se simţea datoare lui Martinez pentru că îi luase apărarea. Mi-am muşcat iar buzele şi-am tăcut.

– O perioadă destul de lungă, am primit frânturi de informaţii despre colonelul Jax: zvonuri cum că nu ar fi murit, ci umblă liber.

– Unde? întrebă Sollis. Pe Sky’s Edge?

– S-ar părea că nu. Au circulat, bineînţeles, multe zvonuri şi piste false, conform cărora Jax s-ar fi ascuns undeva pe această planetă. Dar le-am eliminat una câte una. Încetul cu încetul, adevărul a ieşit la suprafaţă. Jax trăieşte; e încă între graniţele acestui sistem.

Am simţit că e vremea să am şi eu o contribuţie pozitivă:

– Dar un nemernic ca Jax n-ar încerca să fugă din sistem cu prima ocazie?

Martinez îmi sublinie observaţia arătând cu ochelarii spre mine.

– Aşa m-am temut şi eu, dar, pe măsură ce primeam dovezi, adevărul a ieşit la iveală.

Îşi turnă ceai. Cocktailurile pisco amărui nu aveau trecere. Mă îndoiam că vreunul din noi avea stomac să bea alcool la ora aceea din zi.

– Deci unde e? întrebă Nicolosi. O grămadă de infractori au, poate, mijloacele de a-l adăposti pe unul ca Jax, dar, ţinând cont de recompensa pusă pe capul lui, tentaţia de a-l turna...

– Nu îl adăposteşte nimeni, spuse Martinez, sorbind delicat din ceai înainte de a continua. E singur, la bordul unei nave. S-a crezut că nava e pierdută, distrusă în ultimele faze ale războiului, când conflictul s-a ascuţit în spaţiu - dar eu am dovezi că e intactă şi are un sistem de susţinere biotică

funcţional. Am toate motivele să cred că Jax e ţinut în viaţă la bordul acestui vehicul, în acest sistem.

– Şi ce aşteaptă? am întrebat.

– Să se stingă amintirile, îmi răspunse Martinez. Ca mulţi indivizi puternici, e posibil ca Jax să fi făcut rost de medicamente pentru longevitate - sau cel puţin să fi făcut tratament pentru longevitate - în ultimele faze ale războiului. Nu are de ce să se îngrijoreze că trece timpul.

M-am aplecat în faţă.

– Nava asta... crezi că ne vom urca, pur şi simplu, la bordul ei şi-l vom prinde viu?

Martinez păru surprins de întrebarea mea directă. Clipi înainte de a-mi răspunde.

– În esenţă, da.

– Nu va opune rezistenţă?

– Nu cred. Ultranauţii care au localizat vehiculul pentru mine mi-au raportat că părea în stare inactivă, în modul de conservare a energiei. Jax însuşi poate fi în hibernoterapie. Nava nu a reacţionat la baleiajul senzorilor ultranauţilor, deci nu avem motive să presupunem că va reacţiona la abordaj şi amarare.

– Cât de mult s-au apropiat de ea ultranauţii?

– La trei-patru minute-lumină. Dar nu avem de ce să presupunem că nu ne putem apropia mai mult fără să alertăm nava.

– De unde ştii că Jax e la bord? întrebă Nicolosi. Poate e doar o relicvă plutitoare, care nu are nimic de-a face cu el.

– Informaţiile pe care le-am adunat deja indică toate prezenţa lui la bordul unui vehicul de o anumită vechime, dimensiune şi design - totul se potriveşte.

– Atunci să trecem la subiect, zise Sollis, presupunând încă o dată că vorbeşte în numele tuturor. Ne-ai adus aici întrucât crezi că suntem echipa potrivită care să pună mâna pe colonel. Eu sunt specialistul în intruziuni, deci pe mine te bazezi ca să pătrundem pe navă. Nicolosi e veteran al

trupelor congelare/decongelare, deci, pe lângă faptul că, probabil, se descurcă de minune cu unu-două tipuri de arme, va şti cum să-l scoată pe colonel din hibernoterapie, asta dacă e congelat. Şi ea... cum ziceai că te cheamă?

– Dexia, am răspuns, vrând să par ameninţătoare.

– Ea a participat la operaţiuni de extragere. Bănuiesc că ştie ce face, altfel n-ar fi aici.

Martinez aşteptă un moment, apoi încuviinţă din cap.

– Ai perfectă dreptate, Ingrid: meriţi toate laudele pentru asta. Îmi cer scuze dacă maşinaţiile mele sunt atât de transparente. Dar cert este că formaţi echipa ideală pentru operaţiunea în cauză. Nu mă îndoiesc că, graţie talentelor voastre combinate, veţi reuşi să-l aduceţi pe colonel înapoi pe Sky's Edge şi, după aceea, la judecată. Recunoaşte: ar fi *ceva*, nu-i aşa? Să dobori ultimul dragon?

Nicolosi îşi exprimă aprobarea cu un oftat prelung pe nas.

– Bărbaţi precum Kessler sunt meniţi doar să distragă atenţia. Când spânzuri un monstru ca el, pedepseşti cuţitul, nu omul care l-a mânuit. Dacă vrei cu adevărat dreptate, trebuie să găseşti cuţitarul, maestrul.

– Cât primim pentru asta? întrebă Sollis.

Martinez zâmbi scurt.

– Cincizeci de mii de australi fiecare, când vă întoarceţi cu colonelul Jax în siguranţă.

– Şi dacă îl găsim mort? Până atunci, vom fi riscat deja abordajul şi amararea.

– Dacă Jax e deja mort, atunci veţi primi douăzeci şi cinci de mii de australi.

Ne-am uitat unii la alţii. Ştiam ce gândesc ceilalţi. Cu cincizeci de mii de australi îţi poţi schimba viaţa, dar nici cu jumătate nu e rău. Să-l omori pe Jax ar fi mult mai uşor şi mai sigur decât să-l extragi...

– Voi veni şi eu cu voi, bineînţeles, spuse Martinez. Aşa că nu va fi nevoie să vă îngrijoraţi cum dovediţi că era deja mort la sosirea voastră, dacă va fi cazul.

– Dacă vii şi tu cu noi, am întrebat, cine ar mai trebui să ştim că vine?

– Numai Norbert. Şi nu trebuie să vă temeţi de lipsa lui de competenţă.

– Doar noi cinci, atunci, am tras eu concluzia.

– Cinci e un număr cu noroc, nu crezi? Iar echipa de extragere are limita ei practică. Am făcut rost de o navă mică, dar capabilă, numai bună pentru scopul nostru. Duce cinci oameni şi mai este loc şi pentru colonel. Eu voi face rost de armament, echipamente şi armuri, dar voi puteţi aduce orice consideraţi folositor.

Mi-am plimbat privirea prin camera cu aspect de chilie şi mi-am adus aminte de exteriorul deprimant al clădirilor de pe fundul Canionului Threadfall.

– De trei ori cincizeci de mii, am meditat cu glas tare. Plus cât te costă să închiriezi şi să echipezi o navă. Dacă nu te superi... de unde provin fondurile astea?

– Banii sunt ai mei, răspunse Martinez pe un ton sever. Capturarea lui Jax e un obiectiv pe termen lung, nu un capriciu care m-a apucat de curând. Să mor sărac ar fi un sfârşit mulţumitor pentru afacerile mele, dacă ar fi s-o fac ştiind că Jax atârnă de cel mai înalt catarg de pe Bridgetop.

Se lăsă o tăcere scurtă. Martinez vorbise atât de calm, atât de serios, încât sensul cuvintelor sale atârna întârziat de finalul spuselor sale. Când l-am perceput, în cele din urmă, cred că ne-am imaginat cu toţii cadavrul executat în stil tradiţional, în stil Haussmann.

– Arme superioare? am întrebat. Nu rahaturi recondiţionate de pe piaţa neagră?

– Cele mai bune.

– Specificaţiile tehnice ale navei? se interesă Sollis.

– Veţi avea timp destul să studiaţi datele pe drumul către punctul de întâlnire. Nu mă îndoiesc că o femeie cu abilităţile tale va reuşi să localizeze cu precizie un punct de intrare.

Sollis păru flatată.

– Atunci cred că intru în joc. Tu, Salvatore?

– Bărbaţii ca Jax sunt o pată pe onoarea Coaliţiei Nordice. Nu toţi am fost nişte monştri. Dacă i-aş putea convinge pe oameni de asta... Nicolosi lăsă propoziţia neterminată, apoi scuturǎ din umeri. Da, sunt de acord. Voi fi onorat, domnule Martinez.

– Ai rămas tu, Dexia, spuse Sollis. Pentru mine, cincizeci de mii de australi sună grozav. Cred că şi pentru tine.

– E hotărârea mea, nu a ta.

– Ziceam şi eu... mi se pare că ai nevoie de banii ăştia, la fel ca noi.

Cred că eram gata să refuz, să ies din cameră şi să mă întorc în ploaia interminabilă şi murdară din Canionul Threadfall. Poate că, dacă aş fi încercat, Norbert ar fi fost obligat să mă reţină, ca să nu încep să dau din gură despre echipa care se aduna ca să-l aducă pe colonelul Jax în arest. Dar nu aş avea niciodată şansa de a afla ce voia Martinez de la mine dacă refuzam să merg pe mâna lui.

Nu trebuia decât să mă gândesc la imaginea mea din oglindă şi la ce-ar putea face pentru ea cei cincizeci de mii de australi.

Aşa că am acceptat.

Martinez mişcă mâna spre unul din pereţii goi, gri-închis, din compartimentul navetei, aprinzând şiruri de tuburi de neon, care se împleteau şi se intersectau, reprezentând diagrama schematică a unei nave, cu scara aferentă.

– Informaţiile de pe nava lui Jax sunt fragmentare. Dacă scoţi rapoartele contradictorii şi elimini datele nesigure, rămâi cu asta.

– Atât? întrebă Sollis.

– Când vom intra în câmpul vizual, situaţia se va îmbunătăţi. Voi reexamina toate rapoartele, inclusiv pe cele eliminate. Unele - când le vom compara cu nava adevărată

- s-ar putea dovedi de încredere. La rândul lor, ne-ar putea dezvălui dispunerea interioară a navei şi, posibil, poziţia lui Jax. Până atunci, bineînţeles, senzorii noştri ne vor furniza date de scanare în infraroşu şi radar în profunzime.

– Mi se pare o navă al naibii de mare, am remarcat în timp ce priveam diagrama, scărpinându-mă pe cap.

Ne aflam la o zi distanţă de Armesto Field, în mica navetă cuibărită în burdihanul unui vânător de lumină botezat *Moartea Sofonisbei*.

– Dar nu are forma unui vânător de lumină, comentă Sollis. Deci, cu ce avem de-a face?

– Bună întrebare, am zis.

Ceea ce ne arăta Martinez era un fuzelaj dreptunghiular de aproximativ un kilometru de la un capăt la celălalt, poate adânc de o sută de metri şi lat tot de o sută, cu un fel de umflătură sferică la jumătate. La un capăt se ghiceau nişte motoare, iar la celălalt, un complex de amarare de forma unei mănuşi de protecţie. Nava era prea boantă pentru călătoria interstelară şi nu avea motoarele montate în exterior, element caracteristic mecanismului de propulsie al Conjoinerilor.

– Îmi pare familiară, totuşi, am adăugat. Mai are cineva senzaţia de *deja-vu* sau doar eu?

– Nu ştiu, îmi răspunse Nicolosi. Când am văzut-o, am crezut că... Scutură din cap. Imposibil. Trebuie să fie un design de fuzelaj standard.

– Ţi-ai dat şi tu seama, am spus.

– Nava asta are un nume? îl întrebă Nicolosi pe Martinez.

– Habar n-am cum îi zice Jax navei sale.

– Nu asta te-a întrebat, rosti Sollis. Te-a întrebat dacă...

– Ştiu cum se numeşte nava, am spus eu încet. Am mai văzut una asemănătoare, când am fost luată la bordul ei. Fusesem rănită într-un schimb de focuri dur, într-una din ultimele bătălii crâncene de la suprafaţă. M-au dus în spaţiu - asta a fost după coborârea elevatorului, deci au fost

nevoiţi să folosească o navetă - şi m-au urcat la bordul navei. Era o navă-spital care plutea pe orbita planetei.

– Cum se numea nava? întrebă imediat Nicolosi.

– *Privighetoarea*.

– O, nu!

– Eşti surprins.

– Normal că sunt. Şi eu am fost la bordul *Privighetorii*.

– Şi eu, recunoscu Sollis, mai mult în şoaptă. Însă n-am recunoscut-o. Eram prea bulversată ca să-i dau atenţie până când m-au readus în stare de funcţionare la bordul ei. Până atunci, cred că...

– Şi eu, spuse Nicolosi. M-au dres la bordul *Privighetorii* şi după aceea m-au repatriat.

Ne-am răsucit cu toţii încet şi ne-am uitat la Martinez. Chiar şi Norbert, care până atunci nu scosese un cuvânt, se întoarse către stăpânul lui. Martinez clipi, dar dovedi o stăpânire de sine impecabilă.

– Nava este, într-adevăr, *Privighetoarea*. Era prea riscant să vă spun când vă aflaţi încă pe planetă. Dacă vreun aliat de-al lui Jax i-ar fi aflat identitatea...

Sollis îi reteză vorba:

– De-asta nu ne-ai spus? Sau pentru că ştiai că fusesem deja cu toţii la bordul ei?

– Faptul că aţi fost cândva la bordul ei a fost un factor de selecţie, nimic altceva. Aţi fost aleşi pentru această misiune datorită abilităţilor, nu istoricului vostru medical.

– Şi de ce nu ne-ai spus? vru să ştie Sollis.

– Repet, dacă v-aş fi spus mai mult decât era înţelept să...

– Ne-ai minţit.

– Nu am făcut aşa ceva.

– Staţi, rosti Nicolosi pe un ton mai calm decât era de aşteptat. Haideţi să... vedem cum rezolvăm asta, vreţi? Ne cramponăm de faptul că am fost toţi vindecaţi la bordul *Privighetorii*, când întrebarea pe care ar trebui să ne-o

punem e următoarea: ce dracu' caută Jax pe o navă care nu mai există?

– Care-i problema cu nava? am întrebat.

– Problema e, răspunse Nicolosi adresându-mi-se direct, că s-a raportat distrugerea *Privighetorii* spre sfârşitul războiului. Sau n-ai ascultat ştirile?

Am scuturat din umeri.

– Se vede că nu.

– Şi, totuşi, ai ştiut destule despre navă ca s-o recunoşti.

– Aşa cum am zis, îmi aduc aminte cum se vedea din naveta medicală. Eram ameţită de medicamente, nu ştiam dacă voi trăi sau voi muri... totul era amplificat, intens, ca într-un vis urât. Dar după ce m-au vindecat şi m-au trimis înapoi la suprafaţă, nu cred că m-am mai gândit vreodată la *Privighetoare*.

– Nici măcar când te uiţi în oglindă?

– M-am gândit la ce mi-au făcut şi că ar fi putut fi mult mai bine. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă întreb ce s-a întâmplat cu nava după aceea. Aşadar, *ce* s-a întâmplat cu ea?

– Ai spus „m-au vindecat”, remarcă Nicolosi. Asta înseamnă că ai fost tratată de doctori, de bărbaţi şi femei?

– Şi n-ar fi trebuit să fie aşa?

Bărbatul scutură uşor din cap.

– Bănuiesc că ai fost rănită şi adusă la bordul *Privighetorii* la scurtă vreme după ce a fost terminată.

– E posibil.

– În cazul ăsta, era încă în faza de punere în funcţiune. Eu am urcat la bordul ei mai târziu. Dar tu, Ingrid?

– La fel. N-am văzut nici picior de om cât am stat acolo.

– Aşa a fost concepută să opereze: doar cu echipajul strict necesar pentru deciziile de ordin medical, pe care ea nu le putea lua singură. În majoritatea timpului, echipajul trebuia să lucreze din culise.

– Eu nu-mi amintesc decât o navă-spital, am spus. Nu ştiu nimic despre „punere în funcţiune”.

Nicolosi începu să-mi explice răbdător, ca unui copil care trebuie educat.

Privighetoarea fusese finanţată şi construită de un consorţiu de aristocraţi postmuritori bine intenţionaţi. Cum influenţa lor politică nu reuşise să scurteze războiul (şi cum mulţi dintre prietenii lor erau mai mult decât fericiţi să continue), se hotărâseră să facă bine schimbând ce se putea: alinând suferinţa femeilor şi bărbaţilor muritori implicaţi în război.

Aşa că au creat o navă-spital, una care nu avea legătură nici cu Coaliţia Nordică, nici cu Forţele Sudice. *Privighetoarea* trebuia să stea la dispoziţia tuturor soldaţilor răniţi, indiferent de partea cui luptau. La bordul navei neutre, răniţilor urma să li se acorde îngrijiri medicale, să li se permită recuperarea, pentru ca apoi să fie repatriaţi. Toţi, în afară de cei cu răni foarte grave, aveau să se întoarcă la un moment dat la serviciul activ. Iar *Privighetoarea* avea să atingă stadiul de dezvoltare cel mai înalt, cu echipamente medicale superioare oricărui spital public de pe Sky’s Edge sau din jurul ei. Nu ar fi putut atinge nivelul magic sclipitor al medicinei demarhiste, dar tot avea să fie superioară oricărei experienţe încercate de muritori.

În plus, avea să fie neobosit de eficientă, dedicată exclusiv depăşirii propriului record de vindecări. *Privighetoarea* era proiectată să opereze autonom, ca o singură maşinărie vastă. Sub îndrumarea specialiştilor umani, urma să-şi perfecţioneze treptat metodele, până când avea să-şi depăşească profesorii. Eu ajunsesem la bordul ei când trecea încă prin fazele timpurii ale curbei de învăţare, dar - aşa cum am aflat de la Nicolosi - trecuse curând la „faza operaţională”. Până atunci, tot vehiculul lung de un kilometru era sub controlul câtorva tehnicieni şi chirurgi, cu

inteligenţe de nivel gamma, luând majoritatea deciziilor zilnice. Atunci ajunseseră Sollis şi Nicolosi pe navă. Fuseseră vindecaţi de maşinării, fiind foarte vag conştienţi de o prezenţă umană supraveghetoare în spatele pereţilor.

– Şi treaba a mers, spuse Nicolosi. Nava a făcut tot ceea ce speraseră sponsorii ei să facă. A funcţionat ca o fabrică uriaşă şi eficientă: sorbea răniţi şi scuipa vindecaţi.

– Numai pentru ca ei să se întoarcă iar la război, am adăugat.

– Sponsorii nu aveau control asupra a ceea ce se întâmpla cu vindecaţii după ce erau trimişi înapoi. Dar cel puţin erau în viaţă; cel puţin nu muriseră pe câmpul de luptă sau pe masa de operaţie. Sponsorii încă puteau crede că făcuseră un lucru bun. Încă puteau dormi noaptea.

– Deci *Privighetoarea* a fost un succes, am spus. Care-i problema? Nu a trecut la uzul civil după armistiţiu?

– A fost distrusă chiar înainte de încetarea focului. De aceea nu ar trebui s-o vedem acum. O rachetă NC cu focos nuclear rătăcită, prea rapidă ca să fie interceptată de contramăsurile luate de navă. A spulberat *Privighetoarea*, cu personalul şi cu pacienţii de la bord cu tot.

– Acum, că ai pomenit de asta... parcă am auzit, totuşi, şi eu ceva.

Sollis îl străfulgera cu privirea pe Martinez.

– Eu zic să renegociem condiţiile. Nu ne-a spus că vom fi obligaţi să-l extragem pe Jax de pe o navă-fantomă.

Norbert veni lângă stăpânul lui, ca şi cum l-ar fi protejat de Sollis cea furioasă. Martinez, care tăcea de câteva minute bune, îşi scoase ochelarii, îi şterse de cămaşă şi-i puse la loc pe nas cât se poate de calm.

– Poate că ai dreptul să fii furioasă pe mine, Ingrid. Şi poate că am greşit că nu am pomenit de *Privighetoare* mai repede. Dar pentru mine era vital să nu compromit operaţiunea comiţând o singură indiscreţie din neglijenţă. Toată viaţa mea este ca o săgeată îndreptată spre o

singură ţintă: să-l aduc pe colonelul Jax în faţa justiţiei. N-o să dau greş tocmai acum.

– Ar fi trebuit să ne spui despre nava-spital, insistă Nicolosi. Niciunul din noi nu ar fi avut motive să răspândească vestea. Toţi vrem ca Jax să primească ce merită.

– Atunci am comis o greşeală pentru care îmi cer scuze.

Sollis clătină din cap.

– Nu cred că scuzele rezolvă problema. Dacă aş fi ştiut că trebuie să mă urc pe *chestia* aia...

– Aveţi dreptate, ni se adresă Martinez tuturor. Voi asociaţi nava cu o experienţă traumatizantă şi am greşit că nu am ţinut cont de asta.

– Aleluia, spuse Sollis.

Am simţit că e vremea să intru şi eu pe fir.

– Nu cred că vreunul din noi e pe cale să dea înapoi, Tomas. Dar poate că, dacă tot am aflat acum de navă, n-ar strica să ne stimulezi puţin.

– Aveam de gând să vin cu aceeaşi propunere, zise Martinez. Trebuie să înţelegeţi că fondurile mele nu sunt inepuizabile şi că oferta mea iniţială poate fi considerată generoasă... dar, să zicem, încă cinci mii de australi, pentru fiecare?

– Zece şi poate că rămânem în joc, ripostă Sollis, înainte să apuc să clipesc.

Martinez îi aruncă o privire lui Norbert, apoi, cu o expresie care sugera că cedează prin constrângere, încuviinţă din cap către Sollis.

– Zece mii de australi să fie, atunci. Ştii să te tocmeşti, nu glumă, Ingrid.

– Dacă tot suntem la negociat, zise Nicolosi, mai sunt şi alte lucruri pe care crezi că ar trebui să le ştim?

– V-am spus că nava e *Privighetoarea*. Martinez ne îndreptă atenţia spre diagrama schematică de pe perete. Asta, recunosc cu ruşine, e tot ce ştiu despre ea.

– Dar planurile de construcţie? am întrebat.

– Nu au rezistat războiului.

– Fotografii? Imagini?

– Nici ele. *Privighetoarea* opera într-o zonă de război, Dexia. Nefericiţii care ajungeau pe ea nu prea aveau chef să facă turul navei.

– Dar personalul de la bord? vru să afle Nicolosi. Membrii lui nu ţi-au putut spune nimic?

– Am stat de vorbă cu câţiva supravieţuitori, cu medicii şi tehnicienii care fuseseră la bord în faza de punere în funcţiune.

Nicolosi insistă:

– Dar oamenii care se aflau la bord înainte de armistiţiu?

– N-am reuşit să le dau de urmă.

– Dar e clar că n-au murit. Dacă nava e tot acolo, racheta rătăcită n-a avut cum s-o lovească.

– De ce ar inventa cineva o poveste despre o navă făcută fărâme, dacă nu s-a întâmplat aşa? am întrebat.

– Războiul schilodeşte adevărul, răspunse Martinez. Nu e neapărat nevoie să fie la mijloc o intenţie maliţioasă. Poate că a fost distrus un alt spital. Au fost mai multe pe orbita planetei Sky’s Edge, la urma urmei. Poate că unul din ele a avut acelaşi nume. E absolut de înţeles că s-au încurcat treburile în haosul general din zilele acelea.

– Tot nu se explică de ce n-ai dat de urma supravieţuitorilor, spuse Nicolosi.

Martinez se foi stânjenit pe scaun.

– Dacă Jax a pus, într-adevăr, mâna pe navă, atunci poate că nu a vrut să vorbească nimeni despre asta. Poate că personalului i s-a cumpărat tăcerea sau a fost ameninţat ca să-şi ţină gura.

– Se potriveşte, am zis eu.

– Banii fac să se potrivească multe lucruri, replică Nicolosi.

După două zile, *Moartea Sofonisbei* spinteca bezna în mare viteză, în vreme ce nava lui Martinez urma un plan de zbor preprogramat, conceput să ne aducă în raza de urmărire a navei-spital. Ultranauţii scanaseră din nou *Privighetoarea* şi din nou nu primiseră răspuns de la vehiculul inactiv. Toate indicau faptul că nava era într-o comă cibernetică profundă, cât de aproape de moarte se putea, cu numai câteva sisteme de susţinere biotică active, datorită unui strop de energie stocată.

În următoarele douăzeci şi patru de ore ne-am furişat tot mai aproape de ea, reducând distanţa la secunde-lumină, apoi la sute de mii de kilometri. Tot nu primeam niciun răspuns de la ea, dar, pe măsură ce distanţa scădea, şi senzorii noştri începeau să detalieze scanările. În vreme ce noi, ceilalţi, dormeam cu rândul, Martinez stătea la consola lui, punând datele cap la cap, îmbunătăţind diagrama schematică. Din când în când, Norbert se apleca peste consolă şi se holba tâmp la imaginea care prindea formă, iar uneori mormăia câte-o remarcă sau observaţie la care Martinez răspundea în şoapte răbdătoare, uşor condescendente, aşa cum ar vorbi dascălul unui elev încet la minte, dar dornic să înveţe. Nu era prima oară că mă impresiona bunătatea evidentă cu care îl trata pe Norbert, matahala înceată, şi m-am întrebat ce trebuie să-i fi făcut războiul ca să-l aducă în starea aceea.

Cu zece ore înainte de amarare, Martinez ne dezvălui roadele trudei sale. Schema de principiu a navei era acum tridimensională, afişată în cilindrul de proiecţie de pe puntea înghesuită a navei. Deşi configuraţia de bază nu se schimbase, noul plan era mult mai detaliat decât cel anterior. Indica punctele de amarare, ecluzele, principalele sisteme mecanice, coridoarele şi spaţiile cele mai vaste din interiorul navei. Tot mai erau multe de presupus, dar nu mai aveam impresia că intrăm pe un teritoriu complet necunoscut.

– Cea mai întinsă zonă fierbinte e aici, spuse Martinez, arătând spre un punct aflat cam la un sfert din distanţa faţă de partea frontală a navei. Dacă Jax e pe navă, eu zic că acolo îl vom găsi.

– Atunci e simplu, zise Nicolosi. Intrăm prin ecluza dorsală şi facem un salt direct în puţul acela de acces. Uşor, chiar şi în imponderabilitate. Nu pot fi mai mult de cincizeci sau şaizeci de metri.

– Eu nu sunt prea încântată, rosti Sollis. Aia e o ecluză mare şi poate să fie înţesată cu senzori şi alarme de mare putere.

– Ne poţi duce înăuntru? întrebă Nicolosi.

– Găseşte-mi o uşă şi vă duc. Dar nu pot păcăli toate sistemele de siguranţă imaginabile şi poţi să fii sigur că nava asta dată naibii o să ştie imediat dacă pătrundem în ea printr-o ecluză principală.

– Dar celelalte? am întrebat, încercând să nu pară că-i ţin partea lui Sollis. Nu-i la fel de probabil să dea alarma?

– Nimic nu e sigur. Dar eu întotdeauna prefer uşa din spate.

– Cred că Ingrid are dreptate, spuse Martinez, încuviinţând din cap. Avem toate şansele să ne apropiem şi să amarăm fără zgomot. Jax va fi dezactivat toate sistemele neesenţiale, inclusiv senzorii de proximitate. Dacă aşa stau lucrurile - dacă nu găsim nicio dovadă că am declanşat alarmele - atunci cred că ar fi cel mai bine să avansăm tot pe furiş. Arătă cu degetul dincolo de umflătura rotundă de la mijlocul navei. Asta va însemna să intrăm pe *aici* sau pe *aici*, printr-una din ecluzele astea mici de serviciu. Sunt de acord cu Ingrid: probabil că nu sunt dotate cu alarme.

– Înseamnă că vom mai avea patru sau cinci sute de metri de mers târâş prin navă, rosti Nicolosi, lăsând clar să se înţeleagă ce părere are despre asta. Patru sau cinci sute de metri, pentru care nu avem decât o hartă aproximativă.

– Ne vor ghida costumele, explică Martinez.

– Eu tot sunt îngrijorat. Dar, dacă aşa ai hotărât, mă voi supune.

M-am întors către Sollis.

– Ce-ai spus atunci... să nu petrecem la bordul *Privighetorii* niciun minut mai mult decât e necesar.

– Nu glumeam.

– Ştiu. Dar ai spus-o într-un anumit fel. Ştii despre nava aceea ceva ce noi nu ştim? Mi-ai părut speriată şi nu înţeleg de ce. La urma urmei, e doar un spital dezafectat.

Sollis mă cercetă scurt înainte de a vorbi:

– Spune-i, Nicolosi.

Nicolosi o privi placid.

– Ce să-i spun?

– Ceea ce e clar că nu ştie. Lucrul acela despre care niciunul dintre noi nu se înghesuie să vorbească.

– Of, te rog...

– Of, te rog ce? am întrebat.

– E numai o poveste cu zâne, un basm stupid, răspunse Nicolosi.

– O poveste stupidă care, totuşi, susţine că *Privighetoarea* nu a fost spulberată de o explozie.

– Ce tot vorbiţi acolo? am insistat. Ce poveste?

Martinez fu acela care îmi răspunse:

– Că la bordul ei s-a petrecut o nenorocire. Că ultimul lot de bolnavi şi răniţi a ajuns pe navă, dar nu a fost văzut plecând de pe ea. Că toate încercările de a contacta personalul tehnic au eşuat. Că a fost dusă la bord o echipă de cercetare, dar nici de ea nu s-a mai auzit niciodată.

Am râs.

– La naiba! Şi noi plănuim să urcăm la bord?

– Acum pricepi de ce sunt aşa de nerăbdătoare să terminăm odată cu povestea asta, rosti Sollis.

– E doar o poveste, se supără Martinez. Nimic altceva. O poveste care să sperie copiii, nu să ne descurajeze pe noi ca să nu-l mai capturăm pe Jax. De fapt, nu m-ar mira deloc

dacă Jax sau aliaţii lui ar fi împrăştiat chiar ei povestea. Dacă ar fi să ne întoarcă pe noi din drum în clipa asta, ar însemna că le-ar fi servit de minune scopurilor, nu credeţi?

– Poate, am răspuns cu jumătate de gură. Dar tot mi-ar fi plăcut să-mi fi spus dinainte. Nu mi-ar fi afectat hotărârea de a accepta slujba asta, totuşi, ar fi fost frumos să ştiu că ai încredere în mine.

– Dar am încredere în tine, Dexia. Pur şi simplu am presupus că nu te interesează basmele pentru copii.

– De unde ştii că Jax e la bord?

– Am mai discutat. Am sursele mele, pe care trebuie să le protejez, şi ar fi...

– A fost unul din pacienţi, nu-i aşa?

Martinez îşi smulse ochelarii de pe nas, de parcă întrebarea mea avea de-a face, în mod neaşteptat, cu lucrurile despre care vorbeam.

– Ştiu doar că Jax e la bordul *Privighetorii*. Cum a ajuns acolo nu mă priveşte.

– Şi nu te deranjează că s-ar putea să fie mort, ca toţi cei aflaţi acolo când nava şi-a găsit sfârşitul? întrebă Sollis.

– Dacă e mort, tot veţi primi douăzeci şi cinci de mii de australi.

– Plus cei zece pe care i-am negociat deja.

– Plus aceia, aprobă Martinez, de parcă ar fi trebuit să ne fi dat seama singuri.

– Nu-mi miroase-a bine, mormăi Sollis.

– Nici mie, adăugă Nicolosi. Dar am venit aici să ducem la capăt o treabă, iar datele materiale s-au schimbat. Avem o navă, iar omul pe care îl vrem se află la bordul ei. Ce spune Martinez e adevărat: nu trebuie să ne lăsăm intimidaţi de poveşti, mai ales când suntem atât de aproape de a ne atinge scopul.

– Intrăm, îl înhăţăm pe Jax şi ieşim dracului afară, spuse Sollis. Nu pierdem vremea, nu facem turul navei, nu vânăm suvenire.

– Nu am absolut nicio obiecţie la asta, am rostit.

– Luaţi ce vreţi, ne strigă Martinez peste umărul lui Norbert, în timp ce intram în depozitul de armament din spatele compartimentului presurizat al navetei. Dar nu uitaţi: veţi purta costume presurizate şi vă veţi deplasa prin spaţii înguste. În plus, vă veţi afla la bordul unei nave.

Sollis se împinse în faţa mea, coborând spre un obiect pe care abia atunci l-am observat. Scoase din stativ arma cu excimeri, lucioasă, albastru-închis, şi o cântări în palme.

– Hei, un Breitenbach!

– A venit Moş Crăciun mai repede? am întrebat-o.

Sollis îşi luă o mină afectată, duse arma la ochi, activă sistemul de ochire, lovi butonul de activare. Arma chiţăi veselă. Lumini albastre începură să sclipească pe pat, indicând că e gata de utilizare.

– Pentru că merit, zise Sollis.

– Tare-aş vrea să îndrepţi chestia aia în altă parte.

– Mai bine să n-o îndrepţi spre nimic, bolborosi Nicolosi.

Pusese şi el ochii pe o piesă care ieşea în evidenţă. Detaşă o armă lungă, de un negru mat, cu un dragon roşu-rubiniu stanţat pe ţeava. Ţinea botul căscat, ca un piton gata să-şi înghită victima.

– Lansator de plasmă cu ghidare laser, zise el admirativ. Obraznică, dar frumoasă.

– Deci nu te prea lauzi cu fineţea.

– N-am apucat să folosesc una din astea în război, Dexia.

– Pentru că au fost interzise. Unul din puţinele lucruri de bun-simţ asupra căruia au reuşit să cadă de acord ambele părţi.

– Înseamnă că acum mi s-a ivit şi mie ocazia s-o folosesc.

– Credeam că ideea e să-l extragem pe Jax, nu să dăm găuri de zece metri în *Privighetoare*.

– Nu-ţi face griji. Voi fi foarte, foarte atent.

Aruncă bazooka pe umăr, apoi îşi continuă drumul în jos pe interval.

Eu am luat un pistol, l-am cântărit în palmă, l-am pus înapoi pe stativ. Am găsit ceva mai pe gustul meu, o puşcă cu gloanţe, şi am deschis încărcătorul ca să verific dacă e plin. Tehnică inferioară, dar sigură: ceilalţi doi nu aveau decât să se descurce cu armele lor cu energie dirijată, văzusem eu cât de uşor e să dai greş cu ele în condiţii de luptă.

– Bună bucăţică, Dexia, zise Sollis, dându-şi aere de superioritate.

– Am învăţat la şcoala veche.

– Mda, am observat.

– Dacă ai o problemă, putem oricând să facem un exerciţiu de tragere la ţintă.

– Hei, n-am nimic împotrivă. Mă bucur că ai găsit ceva pe placul tău. Te descurci oricum mai bine decât Norbert. Sollis arătă cu capul peste umăr. Se pare că el a tras paiul mai scurt.

M-am uitat în jos pe interval. Norbert stătea la capătul unui stativ, studiind o armă scurtă şi îndesată, cu design necunoscut. În mâinile lui, părea ridicolă, făcută pentru o păpuşă.

– Eşti sigur că pe aia o preferi? i-am strigat. Poate vrei să te uiţi la una din astea...

Norbert se uită la mine ca la o idioată. Nu ştiu ce-a făcut atunci - n-am văzut să fi mişcat din mână - dar arma îndesată se desfăcu imediat, alungindu-se şi deschizându-se ca o cutie cu un puzzle complicat, până când aproape că-şi dublă dimensiunile, arătând de două ori mai înspăimântătoare. Avea calitatea extraordinară şi precizia de maestru a tehnicii de pe alte planete. O jucărie demarhistă, probabil, însă una foarte, foarte periculoasă.

Sollis şi cu mine am schimbat priviri în tăcere. Norbert găsise cea mai avansată şi mai eficientă armă din depozit.

– Merge, aprecie el, înainte de a o aduna la loc şi de-a o vârî la centură.

Ne apropiam pe furiş. Zeci de mii de kilometri, apoi mii, apoi sute. Mă uitam prin hublouri, cu luminile din interior stinse, cu privirea încordată în direcţia în care scanările noastre radar şi în infraroşu ne spuneau că aşteaptă nava-spital. Când mai aveam douăzeci şi patru de kilometri, ştiam că ar trebui s-o zăresc, dar eu tot nu vedeam decât stele în bezna absorbitoare din jurul lor. Mă încercă brusc un sentiment visceral - cât de uşor era să pierzi ceva acolo, afară - urmat imediat de senzaţia ameţitoare că eram extraordinar de mici şi de singuri, acum că vânătorul de lumină plecase.

Apoi, deodată, se ivi *Privighetoarea*.

Ne apropiam înclinat, astfel că fuzelajul era în pantă şi de dimensiuni reduse. Era atât de întuneric, încât nu se ghiceau decât anumite margini şi suprafeţe. Niciun hublou, nicio lumină aprinsă, nicio staţie de amarare luminată. Nava arăta întunecată şi moartă, ca un filon de cărbune. Mi se păru dintr-odată absurd să cred că mai trăieşte cineva la bordul ei. Poate să fi rămas doar cadavrul colonelului Jax, dar nu un trup viu sau măcar menţinut în viaţă artificial, care să ne garanteze restul plăţii.

Martinez trecuse nava noastră pe control manual. Prin mici manevre abile de propulsare, scăzu distanţa sub doisprezece kilometri. La şase kilometri, consideră că e sigur să activeze proiectoarele şi să le plimbe de-a lungul fuzelajului, confirmând poziţia ecluzelor şi a staţiilor de amarare. Se vedeau urmele impacturilor cu micrometeoriţi şi ale arsurilor provocate de particule cu energie înaltă, însă nimic neaşteptat la o navă care zăcea acolo de la armistiţiu. Dacă avea mecanisme de reparare automată, dormeau şi ele. Nici când am dat un tur fuzelajului şi l-am baleiat de pe partea cealaltă nu am găsit urme că am fi fost detectaţi.

Tot ezitant, Nicolosi acceptă că vom respecta strategia lui Sollis, intrând printr-una din ecluzele de serviciu.

Venise momentul să ne începem misiunea.

Am amarat. Am intrat lent, dar tot se auzi un „buf” zdravăn când clemele de captură ne apucară şi ne transportară micul vehicul în coca navei-spital. M-am gândit la ecoul acelui „buf” care străbătea *Privighetoarea* pe toată lungimea ei, scăzând treptat în intensitate, dar nu destul ca să nu atingă un sistem de alarmă stând la pândă cu infinită răbdare, ca să alerteze nava inactivă de prezenţa vizitatorilor. Câteva minute am atârnat în linişte, cu privirea aţintită pe hublouri sau pe afişajele senzorilor, aşteptând cel mai mic semn de activitate. Însă nava era cufundată în beznă. Nicio schimbare detectabilă în starea ei de comă.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse Martinez, spărgând liniştea cu o şoaptă. Tot nu ştie că suntem aici. Ecluza e a voastră, am deschis deja uşile.

Sollis, îmbrăcată în costum, intră în ecluză cu trusa ei de instrumente. Cât a lucrat ea, ne-am îmbrăcat şi noi costumele şi armurile în cea mai mare linişte. Eu nu mai purtasem un costum spaţial până atunci, dar Norbert ne-a ajutat pe toţi cu activitatea aceea nouă: mâinile lui uriaşe făceau legăturile delicate cu dexteritate surprinzătoare. Odată îmbrăcată în costum, m-am simţit ca într-o armură biomecanică şi am înţeles imediat cum e cu indicaţiile de susţinere biotică de pe marginea vizierei. Nu trebuia să le dau prea multă atenţie: dacă nu intervenea o defecţiune, costumul avea destulă energie şi rezerve ca să mă menţină în viaţă în stare perfectă trei zile; mai multe, dacă eram pregătită să suport puţin disconfort. Niciunul dintre noi nu avea de gând să stea atâta pe *Privighetoare*.

Sollis era aproape gata când ne-am adunat în spatele ei, în ecluză. Uşile interioare şi exterioare de pe partea noastră erau deschise, expunând uşa cenuşie exterioară a

navei-spital, prinsă bine de conectorul de amarare cu închidere ermetică. Mă îndoiam că Sollis mai fusese nevoită să spargă o navă înainte, dar uşa nu părea să-i dea de furcă. Deschisese un panou de acces şi conectase un pumn de cabluri colorate care duceau la un modul improvizat din trusa ei. Lucra la o tastatură mică, modificând tiparele de lumină de pe panou. Faţa unei femei - o expresie goală, aspră şi neiertătoare în acelaşi timp - apăruse într-un cadru oval de deasupra panoului.

– Cine e? am întrebat.

– *Privighetoarea*, răspunse Sollis, adăugând o explicaţie: nava avea propria personalitate de nivel gamma care făcea lucrurile să meargă. O treabă de gândire excelentă, după toate aparenţele: a trecut testul Turing cu brio, e la fel de deşteaptă ca orice maşină înainte de a trebui s-o tratezi ca pe-o fiinţă umană.

M-am uitat la faţa cu trăsături încruntate a femeii, aşteptându-mă să ne ia la întrebări în orice clipă. Mi-am imaginat vocea ei dură şi ameninţătoare, cerând să afle ce căutăm la bordul *Privighetorii*, călcând graniţele navei *ei*, ale spitalului *ei*.

– Ştie că...

Am lăsat întrebarea neterminată. Sollis clătină din cap.

– Nu-i decât o faţetă fără minte a conceptului principal. Nu numai că e inactivă - imaginea e îngheţată în memoria uşii - dar nu pare să aibă conexiuni de date funcţionale cu motorul senzorial principal. Ai aşa ceva, *Privighetoareo*?

Chipul ne privi impasibil, dar nu spuse nimic.

– Vezi? E ca moartă. Eu zic că motorul senzorial nu merge deloc. Aici, afară, nava nu ar avea nevoie decât de un dram de inteligenţă ca să supravieţuiască.

– Deci nivelul gamma e deconectat?

– Îhî. Şi aşa e cel mai bine. Nu vrei ca inteligenţa aia să zacă prea mult prin jur fără să aibă ceva de făcut.

– De ce?

– Pentru că o ia razna. Din cauza asta, Conjoinerii nu permit inteligenţă de nivel gamma în maşinăriile lor. Consideră că e un fel de sclavie.

– Administrarea unui spital trebuie să fi fost suficientă ca să oprească inteligenţa gamma a *Privighetorii* să scape de sub control.

– Să sperăm. Să sperăm, într-adevăr.

Sollis îşi admiră munca, apoi scoase un mormăit de satisfacţie când un şir de lumini sclipiră portocaliu. Decuplă un mănunchi de cabluri colorate şi se uită la trupa care aştepta.

– În regulă, putem intra. Pot să deschid uşa oricând sunteţi gata.

– Ce e de partea cealaltă?

– După datele uşii, aer. Trimix. Al naibii de rece, dar nu îngheţat. Cu presiunea ne descurcăm. Nu sunt sigură că-l putem *respira*, dar...

– Nu respirăm nimic, i-o reteză Martinez. În ecluza noastră încap două persoane. Una din ele vei fi tu, Ingrid, pentru că ştii să lucrezi cu mecanismul. Te voi însoţi eu şi pe urmă îi vom aştepta pe ceilalţi în capătul îndepărtat, după ce am stabilit că mediul e sigur.

– Poate că ar trebui să meargă unul din noi în locul tău, am sugerat, întrebându-mă de ce nu se oferise Norbert să o ia înaintea stăpânului său. Tu te poţi lipsi de noi, dar noi nu ne putem lipsi de tine. Fără tine, Jax nu-şi mai primeşte răsplata.

– Drăguţ din partea ta, Dexia, dar te-am plătit ca să mă ajuţi, nu ca să-ţi asumi riscuri în locul meu.

Martinez îşi făcu vânt în faţă. Norbert, Nicolosi şi cu mine ne-am dat înapoi, ca să se poată închide uşa interioară. Pe canalul comun am auzit-o pe Sollis spunând: „Deschidem *Privighetoarea*. Aşteptaţi: nivelul de comunicare s-ar putea să scadă odată ce am trecut de partea cealaltă a metalului.”

Nicolosi se împinse pe lângă mine înapoi pe punte. Am auzit icnetul greu al servomecanismelor când se deschise uşa. Zgomot de respiraţie şi frecuş, dar nimic alarmant.

– În regulă, vorbi Sollis. Trecem în ecluza *Privighetorii.* Închid uşa exterioară. Când trebuie s-o deschideţi, apăsaţi orice tastă.

– Niciun semn de viaţă încă, strigă Nicolosi.

– Uşa interioară pare că se va deschide fără nicio încurajare din partea mea, anunţă Sollis. Ar trebui doar să trag de mânerul ăsta... gata?

– Dă-i drumul, Ingrid, l-am auzit pe Martinez.

Alte servomecanisme, mai discrete. După câteva momente, Sollis raportă:

– Am intrat. Nicio surpriză. Plutim într-un fel de staţie de depozitare, lată de vreo zece metri. E întuneric, bineînţeles. Este o uşă pe peretele opus, probabil duce la coridorul principal care ar trebui să treacă pe lângă ecluza asta.

Mi-am amintit să-mi aprind lumina în cască.

– Poţi deschide ambele uşi? întrebă Nicolosi.

– Da, dar nu deodată, pentru că mi-ar da bătaie de cap şi am fi detectaţi.

– Atunci intrăm în două etape. Norbert, tu primul. Dexia şi cu mine te urmăm.

Ne-a luat mai mult decât aş fi vrut, dar, în cele din urmă, toţi cinci am trecut de partea cealaltă a ecluzei. Nu mă mai aflasem în imponderabilitate decât o singură dată, în timpul programului de recuperare, după ce fusesem rănită, dar tot îmi aminteam, chiar dacă vag, cum trebuie să mă mişc. Ceilalţi se descurcau şi ei. Efectele îmbinate ale lămpilor din căşti alungau întunericul în colţurile incintei, reliefând aspectul şi mai sinistru al uşii pomenite de Sollis. Mi-a trecut prin cap că undeva, în bezna aceea, se afla colonelul Jax sau ce-o fi rămas din el.

Agitată, am dus mâna la centură ca să mă asigur că arma mea e tot acolo.

– Verificaţi-vă hărţile din căşti, ne spuse Martinez. Are toată lumea datele de suprapunere şi de poziţionare?

– La mine e-n regulă, am răspuns, odată cu ceilalţi trei, conştientă că e foarte uşor să te rătăceşti pe o navă uriaşă ca *Privighetoarea* dacă nu-ţi poţi determina poziţia.

– Eu merg în faţă, spuse Nicolosi, luându-şi avânt prin beznă spre uşă, înainte de a apuca să protesteze cineva.

L-am urmat cât am putut de aproape, încercând să-mi controlez respiraţia îngreunată de efort. Pe pereţii puţului erau montate brăţări de prindere şi balustrade, aşa că ne mişcăm deplasându-ne de la un suport la altul; numai rezistenţa aerului ne împiedica să alunecăm neîntrerupt. Străbăteam cu uşurinţă un metru pe secundă; în ritmul acela, nu ne va lua mult să traversăm nava pe lăţime, însemnând că ratasem coridorul axial pe care îl căutam sau că acesta pur şi simplu nu exista. Dar, tocmai când mă gândeam că avansasem prea mult, Nicolosi încetini. M-am agăţat de un suport ca să nu mă lovesc de picioarele lui.

Se uită înapoi la noi, obligându-mă să mijesc ochii din cauza luminii din casca lui.

– Iată coridorul principal, puţin mai jos decât ne-am aşteptat. Se poate străbate în ambele sensuri.

– Cotim la stânga, spuse Martinez, mai mult în şoaptă. Cotim la stânga şi mergem o sută de metri, poate o sută douăzeci, până la sectorul de centrifugare. Ar trebui să ne târâm pe drum drept, fără obstacole.

Nicolosi se răsuci, apoi privi în spate.

– Nu zăresc la mai mult de douăzeci de metri în faţă. Am putea foarte bine să vedem unde duce.

– Încet şi cu grijă, ne îndemnă Martinez.

Am înaintat de-a lungul fuzelajului. În momentele în care pluteam de la un suport la altul, îmi ţineam respiraţia şi încercam să surprind zgomotele navei, trimise în casca mea de senzorul acustic al costumului. Nu auzeam decât cum se târau ceilalţi, şuieratul şi zumzăitul sistemelor de susţinere

biotică. În afară de asta, *Privighetoarea* era la fel de liniştită ca la sosirea noastră. Dacă ne sesizase prezenţa, nu dădea niciun semn.

Parcurseserăm vreo patruzeci de metri de la joncţiune; mai aveam cel puţin o treime din drum până la sectorul de centrifugare, când Nicolosi se opri. M-am agăţat de un suport înainte să mă lovesc de călcâiele lui, apoi m-am uitat în spate, ca să văd dacă au înţeles şi ceilalţi mesajul.

– Probleme? întrebă Martinez.

– O intersecţie în formă de T în faţă. Nu ştiam că urmează aşa ceva.

– Nici nu trebuia să urmeze, explică Martinez. Dar nu-i de mirare că nava se abate de la planuri pe ici, pe colo. Câtă vreme nu dăm de-o fundătură, putem să înaintăm spre colonel.

– Dau eu cu banul sau dai tu? întrebă Nicolosi privindu-ne peste umăr, cu faţa luminată de casca mea.

– Nu e niciun indicator sau semn pe perete?

– Nici la stânga, nici la dreapta.

– În cazul ăsta, ia-o la stânga, hotărî Martinez, înainte de a-i arunca o privire lui Norbert. De acord?

– De acord, spuse matahala. La stânga, apoi la dreapta. Dă-i drumul.

Nicolosi îşi luă avânt cu picioarele, urmat de noi. N-am scăpat din ochi busola automată şi i-am fost recunoscătoare când ne-a detectat schimbarea de direcţie, deşi datele de suprapunere indicau acum că trecem printr-un un perete solid.

Străbătuserăm douăzeci sau treizeci de metri când Nicolosi se opri din nou.

– Tunelul coteşte la dreapta, raportă el. Se pare că ne întoarcem pe drumul cel bun. E toată lumea de acord?

– Eu, da, am răspuns.

Dar n-am mai parcurs decât cincisprezece-douăzeci de metri din noul traseu când Nicolosi încetini şi anunţă din nou:

– Am ajuns la o uşă masivă, un fel de ecluză internă. Se pare că vom avea nevoie de Sollis din nou.

– Faceţi-mi loc, ne ceru ea, iar eu m-am tras într-o parte ca să treacă pe lângă mine, încercând să evit să ne ciocnim.

În afară de armele pe care şi le alesese din depozitul de armament, de costumul ei atârnau tot felul de unelte pentru deschis uşi, care zdrăngăneau lovindu-se una de alta când se mişca. Nu mă îndoiam că putea deschide orice uşă, dacă i se dădea timp. Dar ideea de a petrece ore întregi în măruntaiele *Privighetorii* nu mă prea entuziasma.

Am lăsat-o pe Sollis să examineze uşa: o auzeam cum bolboroseşte îngândurată ceva despre design, cum ţâţâie, zumzăie şi vorbeşte singură. Deschise panouri şi cablă echipamente, ca înainte. Aceeaşi faţă neprimitoare se încrunta la noi de pe un ecran oval.

După câteva minute, Martinez oftă şi vorbi:

– E vreo problemă, Ingrid?

– Niciuna. Pot să deschid uşa asta în zece secunde. Vreau doar să fiu al dracului de sigură că asta e una din faţetele inactive ale *Privighetorii*. Asta înseamnă perceperea conexiunilor de pe ambele părţi ale cadrului. Bineînţeles, dacă preferaţi să dăm năvală...

– Vorbeşte mai încet, o avertiză glasul gros al lui Norbert.

– Port costum spaţial, neghiobule.

– Presiunea de afară. Sunetul călătoreşte, aer la sticlă, sticlă la aer.

– Ai cinci minute, hotărî Martinez. Dacă nu găseşti ce cauţi până atunci, deschidem uşa orice-ar fi. Şi Norbert are dreptate, hai să nu facem gălăgie.

– Atunci nu mă presaţi, mormăi Sollis.

Însă peste trei minute începu să-şi deconecteze instrumentele şi întoarse capul cu o expresie triumfătoare.

– Nu-i decât o ecluză de urgenţă, în caz că se depresurizează partea asta de navă. Probabil că s-au gândit s-o introducă după ce au fost trasate primele planuri.

– Nu e niciun pericol ca, trecând de ea, să alertăm *Privighetoarea*? am întrebat.

– Nu pot spune că nu există riscuri, dar eu zic că putem trece.

– Deschide-o, îi ceru Martinez. Toată lumea să se ţină bine, în caz că e vid sau subpresiune de partea cealaltă.

I-am respectat instrucţiunile, dar, când s-a deschis uşa, aerul a rămas la fel de calm ca înainte. Dincolo, în jocul luminilor noastre, se desluşea un coridor scurt, terminat cu o uşă identică. De data asta, am avut toţi loc să ne strecurăm înăuntru, în timp ce Sollis se ocupa de al doilea mecanism de închidere.

Un sistem de cabluri cerea ca prima uşă să fie închisă ca să poată fi deschisă a doua, dar asta nu punea probleme. Acum că Sollis ştia ce să caute, lucra mult mai repede; se pricepea la meseria ei, iar noi ne bucuram că era aşa. Nu mă îndoiam că se va descurca şi mai repede la ieşire.

– Suntem gata să intrăm, oameni buni. După indicatoare, aerul e la fel de rece şi de partea cealaltă, aşa că nu vă desfaceţi la costum.

Am auzit un declic când unul din noi, poate Nicolosi, poate Norbert, eliberă un mecanism de siguranţă. Parcă ar fi tuşit cineva într-un teatru. Am dus mâna la armă şi am armat-o.

– Deschide, zise Martinez în linişte.

Uşa pufăi şi se deschise larg. Luminile noastre spintecară întunericul din spatele ei, sugerând un spaţiu mai adânc şi mai vast decât mă aşteptam. Sollis se aplecă din prag, luminând cu lampa din cască detalii fugitive ale suprafeţelor reflectate. Am zărit, preţ de-o clipă, sclipirea unor obiecte sticloase întinzându-se într-un spaţiu infinit.

– Raportează, Ingrid, spuse Martinez.

– Cred că putem intra. Am ajuns lângă un perete sau o podea, nu ştiu ce anume e. Sunt suporturi de mână şi balustrade. Se pare că duc într-o cameră, probabil de partea cealaltă.

– Stai pe loc, spuse Nicolosi, aflat chiar în faţa mea. O iau eu înainte din nou.

Sollis se uită înapoi şi-şi înghiţi supărarea.

– E-n regulă, mă descurc. Doar n-o să te las numai pe tine să ai parte de toată distracţia.

Nicolosi mormăi ceva. Nu cred că avea simţul umorului.

– Poţi să iei arma mea, dacă vrei.

– Mă descurc, spuse Sollis, dar cu voce clar şovăitoare.

N-am condamnat-o; una era să deschizi drumul printr-o cameră mare şi întunecată, alta pe un coridor îngust. Nu era cine să sară la tine şi să te apuce din peretele unui coridor.

Sollis începu să avanseze târâş pe interval.

– Încet şi cu grijă, spuse Martinez aflat în urma mea. Încă mai avem timp.

– Suntem chiar în spatele tău, am asigurat-o, simţind că are nevoie de sprijin moral.

– Sunt bine, Dexia. Nu-i nicio problemă. Doar că n-am chef să scap suportul şi să alunec în dracu' ştie ce...

Începu să se deplaseze ritmic, apucând cu grijă suporturile pe rând. După ea venea Nicolosi, urmat imediat de mine. În afară de mişcarea noastră şi de zgomotul sistemelor din costume, nava era tăcută ca o criptă.

Dar nu mai era chiar atât de întunecată.

Acum că pătrunsesem în cameră, aceasta începu să-şi dezvăluie secretele în pete de lumină palidă, întinse pe o distanţă nesfârşită. Probabil că luminile fuseseră dintotdeauna acolo, dar prea slabe ca să le observăm înainte de a intra.

– Se aude zgomot de aparate.

– Ştiam de ele, zise Martinez. Ne-a fost clar de la bun început că nava e inactivă, nu moartă.

Mi-am plimbat privirea în jur, ca să văd mai bine obiectele sticloase pe care le desluşisem înainte. Pe partea cealaltă a intervalului cu balustradă, întinzându-se pe mai multe rânduri, se aflau sute de recipiente transparente, fiecare de mărimea unui bidon de ulei, rotund în partea de deasupra, aşezat pe un soclu gri-metalizat, cu butoane de control, afişaje şi mufe de intrare. Erau trei niveluri, al treilea şi al doilea aşezate peste primul, pe un stativ foarte subţire. Majoritatea soclurilor erau inactive, poate doar unul din zece indica o citire luminată.

– Iisuse, rosti Sollis.

Probabil văzuse ceea ce tocmai văzusem şi eu: recipientele conţineau organe umane într-o soluţie chimică verde, conectate la linii de substanţe nutritive şi cabluri electrice. Nu eram specialistă în anatomie, dar tot am recunoscut inimi, plămâni, rinichi, intestine încolăcite ca şerpii. Oricine ar fi ştiut ce sunt: globi oculari, crescuţi cu zecile într-o singură cuvă, clătinându-se pe tulpinile lungi ale nervilor optici, ca nişte specii ciudate de anemone-de-mare atotvăzătoare, mâini sau membre întregi, organe genitale, măşti de piele şi muşchi ai unor feţe fără ochi. Fiecare organ extern era reprezentat în zeci de exemplare de diverse mărimi, de la copil la adult, bărbat şi femeie şi, în ciuda lichidului verde, tot se vedeau deosebiri discrete de nuanţe ale pielii şi de pigmentare.

– Încetişor, Ingrid, am spus, ca s-o calmez şi pe ea, dar şi pe mine.

Ştiam că e o navă-spital. Era doar o chestiune de timp până când urma să dăm peste o asemenea privelişte.

– Chestiile astea… rosti Nicolosi în şoaptă. De unde provin?

– Din două surse principale, îi răspunse Martinez, prea calm, după părerea mea. Nu toţi cei care ajungeau la bordul *Privighetorii* puteau fi salvaţi; evident, nava, ca orice

spital, nu era capabilă de miracole. Acolo unde era cazul, decedatului i se prelevau organe intacte pentru o utilizare ulterioară. Folositor, bineînţeles, dar o asemenea resursă n-ar fi putut susţine singură niciodată necesităţile chirurgicale ale *Privighetorii*. Din acest motiv, nava a fost dotată cu echipamente care să producă singure organe, pe principiile bine stabilite ale manipulării celulelor stern. Fabricile de organe ar fi lucrat întruna, menţinând stocul la nivel maxim.

– Acum nu pare la nivel maxim, am zis eu,

– Nu mai suntem într-o zonă de război. Nava e inactivă. Nu mai trebuie să-şi menţină capacitatea chirurgicală obişnuită.

– Atunci de ce-şi menţine o anumită capacitate? De ce menţin unele recipiente organele în viaţă?

– Fără risipă, fără lipsuri, probabil. O rezervă strategică, pentru ziua în care nava ar putea fi chemată din nou la acţiune.

– Crezi că pur şi simplu aşteaptă să fie reactivată?

– E doar o maşinărie, Dexia. O maşinărie care stă în aşteptare. Nu e cazul să ne agităm.

– Nimeni nu se agită, am spus, dar n-am fost deloc convingătoare, de parcă eu aş fi fost cea speriată.

– Hai să mergem în partea cealaltă, propuse Nicolosi.

– Mai avem de parcurs jumătate din distanţă, raportă Sollis. Mi se pare că văd peretele opus. Cred că ne aşteaptă o uşă.

Ne-am deplasat în continuare, prinzându-ne de suporturi când cu o mână, când cu cealaltă. Înconjurată de organele închise în sticlă, nu m-am putut abţine să mă gândesc la oamenii din care făcuseră parte multe din ele. Dacă mi-ar fi aparţinut mie, cred că aş fi ales să bântui *Privighetoarea* cu o furie răzbunătoare, îndreptată spre cine nu trebuia.

Nu la asta ar trebui să te gândeşti, mi-am zis, tocmai când recipientele începură să se mişte.

Ne-am oprit cu toţii, agăţându-ne de cel mai apropiat suport. La două sau trei rânduri în spatele intervalului cu balustradă, un şir de recipiente alunecau lin spre peretele îndepărtat al încăperii. Se deplasau la unison, unul după altul. Când inima începu să-mi bată din nou, mi-am dat seama că rândul trebuie să fie legat la o bandă transportoare ascunsă în cadrul de susţinere.

– Nu mişcă nimeni, vorbi Nicolosi.

– Nu-i a bună. Nu-i a bună, repetă Sollis. Afurisita de navă n-ar trebui să ştie...

– Linişte, şuieră Martinez. Lăsaţi-mă să trec pe lângă voi. Vreau să văd unde ajung recipientele alea.

– Ai grijă, îl sfătui Norbert.

Ignorându-l, Martinez ne-o luă înainte. L-am urmat repede, străduindu-ne să nu facem zgomot şi să nu alunecăm de pe interval. Recipientele îşi continuară mişcarea lină şi tăcută, până când banda ajunse la peretele opus şi se răsuci nouăzeci de grade, ducându-le într-o incintă acoperită, ca un scanner de siguranţă. Majoritatea erau goale, dar, sub ochii noştri, unul dintre cele pline şi active căzu înăuntru. N-am avut la dispoziţie decât o frântură de secundă, dar mi s-a părut că văd cum un antebraţ şi o mână se întind de pe soclul de susţinere biotică.

Banda se opri. Se făcu linişte perfectă, apoi urmară o serie de declicuri şi bâzâituri. Niciunul din noi nu vedea ce se întâmplă în incintă, dar în clipa următoare nici nu mai fu nevoie. Era evident.

Banda reveni, însă rulă înapoi de data asta. Recipientul dispărut apăru gol. M-am gândit mai bine la ce văzusem înainte, ca să mă asigur că nu greşesc, dar nu m-am îndoit că antebraţul cu mâna fusese scos din recipient. Am bănuit că se aflau deja în altă parte a navei.

Recipientele făcură drumul înapoi, întorcându-se la poziţiile iniţiale, probabil, apoi se opriră. În afară de membrul lipsă, încăperea arăta exact aşa cum o găsisem.

– Nu-mi place, spuse Sollis. Nava trebuia să fie moartă.

– Inactivă, o corectă Martinez.

– Nu crezi că ceea ce tocmai s-a întâmplat are legătură cu prezenţa noastră la bord? Nu crezi că Jax tocmai a fost trezit?

– Dacă Jax ar şti de prezenţa noastră, am fi aflat deja.

– Nu pricep cum de poţi vorbi atât de calm.

– Nu s-a întâmplat decât că *Privighetoarea* şi-a îndeplinit una din sarcinile de rutină. Am constatat deja că menţine unele organe în stare preoperatorie, iar acesta e unul din stocurile de ţesuturi. Nu trebuie să ne mire că nava se hotărăşte din când în când să-şi mute o parte din rezerve din punctul A în punctul B.

Sollis scoase un mârâit de frustrare - mi-am dat seama că nu credea explicaţiile lui Martinez - şi se deplasă cu ajutorul mâinilor spre uşă.

– Dacă se mai întâmplă aşa ceva, eu am plecat, ne anunţă ea.

– În locul tău, m-aş gândi de două ori, o avertiză Martinez. E al naibii de lung drumul spre casă.

Am ajuns-o pe Sollis din urmă şi am atins-o pe braţ.

– Nici mie nu-mi place, Ingrid. Dar Martinez are dreptate. Jax nu ştie că suntem aici. Dacă ar şti, cred că nu s-ar limita să mute recipiente dintr-o parte într-alta.

– Sper că ai dreptate, Scarrow.

– Şi eu, am mormăit în barbă.

Am continuat să avansăm de-a lungul axei principale a navei, urmând un coridor foarte asemănător cu cel pe care-l traversasem înainte de a intra în banca de organe. Şerpuia şi cotea brusc, apoi se îndrepta din nou. După busole, mergeam tot spre Jax, sau cel puţin spre partea din navă în care era cel mai posibil să-l găsim, viu sau mort.

– Ce-am vorbit mai devreme... rosti Sollis, vreau să zic, mult mai devreme, despre cum a fost distrusă nava asta la sfârşitul războiului...

– Cred că mi-am exprimat clar punctul de vedere, Ingrid. Nu aduci un om în faţa justiţiei dacă te tot iei după poveşti.

– Avem cam un milion de tone de navă care poate fi salvată. Poate că e ceva adevărat în povestea trupei care a venit la bord şi n-a mai plecat.

– Te rog... se lamentă Martinez.

– Deci cine opunea rezistenţă? am întrebat. Cine au fost cei care i-au oprit să preia *Privighetoarea*?

Îmi răspunse Nicolosi:

– Echipajul strict necesar. Agenţii de securitate ai postmuritorilor care au finanţat afacerea asta, poate chiar sistemele de protecţie ale navei. Dacă credeau că e atacată...

– Dacă pe nava asta a avut loc vreun conflict armat, am întrebat eu, unde sunt urmele?

– Nu-mi pasă de urme, mi-o reteză Sollis. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu cadavrele.

Am ajuns la altă ecluză cu uşă dublă. Sollis se apucă imediat de treabă, dar, dacă m-am aşteptat să lucreze mai repede acum că deschisese câteva uşi fără probleme, m-am înşelat. Făcea întruna conexiuni, verifica tot felul de afişaje, bombănea pentru sine destul de tare ca s-o auzim şi noi prin legătura vocală. Chipul *Privighetorii* ne urmărea dezaprobator, ca un portret al unui strămoş dezamăgit.

– Asta s-ar putea să-mi dea mai mult de lucru, vorbi Sollis. Recepţionez linkuri de date active derulate în afara cadrului.

– Adică e cuplată încă la sistemul nervos? întrebă Nicolosi.

– N-aş zice că-i exclus.

Nicolosi îşi plimbă degetele pe ţeava neagră a armei sale cu plasmă.

– Am putea să ne întoarcem şi să încercăm altă rută.

– Nu ne întoarcem, spuse Martinez. Nu acum. Deschide uşa, Ingrid. Ne asumăm riscul şi ne mişcăm cât de repede putem de acum înainte.

– Eşti sigur? Ţinea un cablu între degete. Odată ce-l conectez, nu mai avem cum să dăm înapoi.

– Fă-o.

Sollis cuplă cablul. În aceeaşi clipă, faţa *Privighetorii* se animă, trezită la viaţă. Uşa ne vorbi. Avea un ton strident şi metalic, dar şi o undă de autoritate feminină:

– Aceasta este Vocea *Privighetorii.* Încercaţi să pătrundeţi într-o zonă de securitate. Prezentaţi-vă la administraţia centrală pentru a obţine autorizaţia necesară.

– Rahat, se enervă Sollis.

– Nu te aşteptai la asta? am întrebat-o.

– Nu mă aşteptam la o faţetă activă. Poate că motorul senzorial nu e oprit, cum am presupus.

– Aceasta este Vocea *Privighetorii.* Încercaţi să pătrundeţi într-o zonă de securitate. Prezentaţi-vă la administraţia centrală pentru a obţine autorizaţia necesară.

– O mai poţi forţa? întrebă Nicolosi.

– Da... cred.

Sollis conecta încă un cablu, făcu nişte reglaje şi se dădu înapoi când se deschise uşa.

– *Voilà*.

Faţa tăcu şi deveni iarăşi o mască, dar acum chiar aveam impresia că suntem urmăriţi, că ochii femeii privesc în toate direcţiile deodată.

– Crezi că Jax a aflat de noi acum? am întrebat, în timp ce Sollis îşi lua avânt să intre în staţia de depozitare dintre cele două seturi de uşi.

– Nu ştiu. Poate am deschis uşa la timp, înainte de a da alarma.

– Dar nu poţi fii sigură.

– Nu.

Sollis părea jignită. Se apucă să deschidă uşa cealaltă, mai repede, urgenţa fiind mai presantă decât precauţia. M-am asigurat că arma mea e acolo unde o lăsasem şi că nu era trasă piedica. În jurul meu, ceilalţi respectau acelaşi ritual.

Mi-am dat seama, treptat, că lui Sollis îi trebuia mai mult timp decât era normal. Plecă de lângă uşă, lăsând echipamentul conectat la panoul de serviciu deschis.

– Ceva nu merge, spuse ea, după ce înghiţi în sec. Costumele astea pe care ne-ai pus să le îmbrăcăm, Tomas... cât de bune sunt?

– Costume biomecanice, testate în luptă. De ce întrebi?

– Pentru că uşa ne spune că nava e inundată din acest punct încolo. Că vom înota prin ceva.

– Înţeleg, zise Martinez.

– A, nu, am intervenit eu, scuturând din cap. N-o să facem aşa ceva. Nu intrăm sub apă.

– Nu sunt sigură că e apă, Dexia.

Sollis bătu cu degetul în panoul de afişaj, de parcă aş fi fost în stare să pricep numerele şi simbolurile de pe el.

– Poate fi orice fel de lichid cald, zău.

Martinez ridică din umeri.

– Poate fi o scurgere de siguranţă... pierderi în partea asta de navă. Nimic îngrijorător. Costumele noastre vor rezista fără probleme, cu condiţia să n-o tărăgănăm prea mult.

L-am ţintuit cu privirea prin viziera lui transparentă, fixându-i ochii, asigurându-mă că nu întoarce capul.

– Eşti sigur? Nu vor înţepeni costumele pe noi imediat ce se vor uda?

– Costumele vor rezista. Sunt atât de sigur, încât voi trece dincolo primul. Când veţi auzi că am ajuns de partea cealaltă în siguranţă, mă puteţi urma cu toţii.

– Nu-mi place. Dacă instrumentele lui Ingrid nu funcţionează sub apă?

– Nu avem ce face altceva decât să mergem înainte, spuse Martinez. Dacă această parte a navei e inundată, tot la ea vom ajunge, indiferent pe ce drum o luăm. E singura cale.

– Atunci, să pornim, am spus. Dacă costumele astea au trecut printr-un război, sunt convinsă că o să ne treacă şi pe noi de încăperea următoare.

– Nu de costume mă tem eu, vorbi Nicolosi, examinând arma încă o dată. Nimeni nu a pomenit de... imersiune... cât am fost în depozitul de armament.

Am dus mâna la gură conspirativ şi m-am adresat armei mele primitive:

– Dacă trecem de partea cealaltă cu bine, te schimb cu altceva.

Nicolosi nu mai spuse nimic. Cred că i-a scăpat poanta.

Peste două minute eram deja dincolo, plutind imponderabili în bezna încăperii inundate. Lichidul părea apă, dar nu puteai fi sigur de asta. Orice mediu se simţea dens şi vâscos când purtai costum, chiar şi aerul. Detectorii mei de pericol toxic nu înregistrau nimic, dar asta nu însemna că lichidul era neapărat inofensiv. Detectorii erau astfel reglaţi încât să recunoască doar câteva toxine folosite frecvent în război, nu să adulmece fiecare agent dăunător care existase vreodată.

Vocea lui Martinez îmi bâzâi în cască.

– Nu există suporturi de mâini sau sârme de ghidaj. Va trebui să înotăm drept înainte, bazându-ne pe busole. Dacă ne menţinem fiecare în câmpul vizual al celorlalţi, nu ar trebui să avem probleme.

– Hai să-i dăm drumul, ne îndemnă Nicolosi.

Am început să înotăm cât de bine puteam, conduşi de Nicolosi, care avansa cu mişcări de braţ hotărâte şi cu armele clătinându-se de curele. Am fi înaintat greu şi lent numai luptându-ne cu costumele de pe noi, dar mai căram şi armamentul. Abia vedeam în faţa ochilor; abia reuşeam să întindem braţele cât de cât; abia izbuteam să dăm din

picioare ca să avansăm câte puţin. Lămpile căştilor se străduiau să lumineze la zece-douăzeci de metri în orice direcţie, iar uşa prin care intrasem se pierdu curând în beznă. Am simţit ghearele panicii, teama că, dacă busolele ne-ar înşela, nu ne-am mai găsi drumul.

Însă busolele nu ne înşelară, iar Nicolosi nu slăbi ritmul. După două minute de înotat, ne strigă:

– Văd peretele. E chiar în faţa noastră.

În câteva secunde l-am zărit şi eu, răsărind din bezna deasă, cu nuanţe de roşu palid. Oricâtă uşurare aş fi simţit, era înăbuşită de constatarea că peretele nu părea să aibă nicio denivelare, se întindea perfect neted în orice direcţie cădea lumina.

– Nu e nicio uşă, am remarcat.

– Poate am deviat puţin, presupuse Nicolosi.

– Busolele nu indică devieri.

– Atunci poate că uşile sunt deviate. Nu-i nimic, o să le găsim lovind peretele în spirală, pornind de la locul nostru de aterizare.

– Asta dacă există vreo uşă.

– Dacă nu există, ne croim drum cu armele.

– Mă bucur că ai găsit o soluţie, am spus, dându-mi seama că vorbeşte serios.

Peretele era din ce în ce mai aproape. Cu cât avansam mai mult spre el, cu atât se vedea mai bine în lumina lămpilor noastre şi cu atât mai clar îmi dădeam seama că era ceva în neregulă cu el. Era plat, fără elemente de sprijin ori panouri, deschizături sau piese din echipamentul tipic unei nave, dar nu avea suprafaţa dintr-o bucată, cum mă aşteptasem să constat la o placă masivă construită din material pentru nave spaţiale. Avea o textură neliniştitoare, semăna cu hârtia fibroasă de proastă calitate, îl străbăteau linii subţiri, puţin mai închise la culoare decât fondul, dar nu respectau niciun tipar geometric. Se curbau şi se ramificau

şi din ele porneau alte linii, şi mai subţiri, micşorându-se ca nervurile unei frunze.

Fulgerător, mi-am dat seama ce era şi mă cuprinse greaţa. Când Nicolosi atinse suprafaţa cu palma, aceasta cedă ca o trambulină, absorbind forţa impactului şi împingându-l pe Nicolosi înapoi, până când lichidul înconjurător îi stopa elanul.

– E... am încercat să spun.

– Piele. Ştiu. Mi-am dat seama chiar înainte de-a o apăsa. M-am oprit, dar nu destul de repede ca să evit contactul cu pielea. Cedă sub greutatea mea, lăsându-se atât de mult, că m-am temut să nu trec prin ea. Apoi mă aruncă în direcţia din care venisem. Luptându-mă cu un val de greaţă, m-am împins înapoi în lichid şi am plutit până în dreptul celorlalţi.

– Rahat, se enervă Sollis. Asta nu-i bine. Ce caută *pielea* asta blestemată...

– Nu vă alarmaţi, spuse Martinez, răsuflând greu după fiecare cuvânt. E doar o altă formă de bancă de organe, ca încăperea pe care am străbătut-o deja. Probabil că lichidul prin care înotăm e un mediu de susţinere a creşterii, ca lichidul amniotic. În condiţii de război, toată camera asta ar fi fost plină de perdele de piele în creştere, întinse pe mii de metri.

Nicolosi îşi pipăi cureaua şi scoase o lamă zimţată care sclipi ameninţător chiar şi în lichidul roz.

– O tai.

– Nu! urlă Martinez.

Sollis, care stătea lângă Nicolosi, îl prinse de braţ.

– Uşurel, soldat. Trebuie să existe o cale mai bună.

– Există, confirmă Martinez. Lasă cuţitul, te rog. Putem să ocolim pielea dacă-i găsim marginile.

Nicolosi stătea cu lama în mână.

– Aş prefera s-o iau pe scurtătură.

– În piele sunt terminaţii nervoase. Taie-le şi dispozitivul de monitorizare va şti imediat. Apoi va şti şi nava.

– Poate că nava ştie deja.

– Nu ne asumăm riscul.

Ezitant, Nicolosi vârî cuţitul înapoi la cingătoare.

– Am crezut că am căzut de acord să ne mişcăm mai repede de acum înainte, ne reproşa el.

– Repede, dar nu nesăbuit, rosti Sollis. Erai gata să întreci măsura.

Martinez trecu pe lângă mine şi mă atinse uşor, înotând spre stânga. M-am dus după el, urmată de ceilalţi. După niciun minut de înaintare greoaie, am văzut o margine închisă la culoare. Semăna cu o ramă de tablou care ţinea întinsă pânza de piele. În spatele ei, abia vizibil, se întindea unul din pereţii încăperii, ciuruit de structuri de consolidare masive.

Mi-am permis o clipă de relaxare. Pericolul nu dispăruse, tot eram în mediul cel mai claustrofob pe care mi-l puteam imagina, dar cel puţin acum încăperea nu mai părea nemărginită.

Martinez îşi înfrâna înaintarea apucându-se de cadru. M-am oprit să-mi trag sufletul lângă el şi m-am uitat atent în spatele cadrului, la ceea ce speram că e peretele spre care ne-am îndreptat de la bun început. Însă am dat cu ochii de o altă fâşie de piele, întinsă pe alt cadru, separată de noi de o distanţă cât un stat de om. Iar în depărtare am desluşit cu greu al treilea cadru, poate şi pe al patrulea.

– Câte sunt? i-am întrebat pe ceilalţi, care ajunseră şi ei la ramă şi se cocoţară pe ea ca nişte ciori.

– Nu ştiu, răspunse Martinez. Patru, cinci... poate vreo douăsprezece. Dar e-n regulă. Putem să înotăm pe lângă ele, apoi să cotim la dreapta şi să ne întoarcem, acolo unde bănuim că e ieşirea. Ridică vocea. E toată lumea de acord? Aveţi probleme cu costumele?

– Lumini, zise Nicolosi încet.

Ne-am întors spre el.

– Aici, jos, vreau să zic, arătând cu capul în direcţia celorlalte bucăţi de piele. Am întrezărit un pâlpâit, o sclipire în apă, sau în lichidul amniotic sau ce dracu' o fi fost.

– O văd şi eu, anunţă Norbert.

Am privit în jos şi am constatat că avea dreptate; Nicolosi nu avusese vedenii. O lumină palidă tremura între următoarele două straturi de piele.

– Indiferent ce-o fi, mie nu-mi place, am zis eu.

– Nici mie, spuse Martinez. Dar, şi dacă se întâmplă ceva între straturile de piele, nu e treaba noastră. Înotând pe lângă ele, le evităm complet.

Îşi luă avânt cu picioarele surprinzător de hotărât, iar eu l-am urmat repede. Reversul fâşiei de piele era o plasă fină de fibre de susţinere palide, matricea structurală pe care probabil că a crescut şi din care s-a hrănit pielea. Cabluri negre şi groase treceau pe dedesubt, aranjate într-un fel de circuit.

Al doilea strat, aflat imediat sub cel dintâi, avea altă pigmentare decât cel de deasupra lui. Altfel părea identic, întinzându-se intact în ceaţa trandafirie. Licărul de lumină se vedea prin ţesut, conturând venele şi arterele în clipele când era cel mai intens.

Am trecut pe sub al doilea strat şi am privit încordaţi la spaţiul gol întins până la următorul. Lumina care pâlpâia surprindea un ansamblu de activităţi secrete. Patru roboţi ca nişte calmari trebăluiau de zor. Fiecare maşinărie avea un corp conic, ancorat de piele de un mănunchi de braţe ca nişte bice, care ieşeau din baza boantă a conului. Roboţii erau prinşi într-o operaţie chirurgicală de mare precizie: îndepărtau un dreptunghi de piele de mărimea unei pături, tăindu-l pe toate cele patru părţi. Aveau propria lor sursă de lumină care pâlpâia la capetele câtorva braţe, dar sclipirea mai intensă provenea de la un instrument de tip laser, din vârful unui braţ segmentat, mai gros decât celelalte. Nu

mi-am dat seama dacă pâlpâirea avea legătură cu operaţia de tăiere sau cu vindecarea instantanee care se petrecea imediat după ea. Nu se vedea sânge, iar pielea din jurul tăieturii nu părea afectată.

– Ce fac? am întrebat în şoaptă.

– Recoltează probe, îmi răspunse Martinez. Tu ce credeai?

– Ştiu că recoltează probe. De fapt, am vrut să întreb *de ce* o fac. Pentru ce le trebuie pielea?

– N-am idee.

– Ne-ai dat o groază de răspunsuri în banca de organe, domnule Martinez, rosti Sollis.

Ne-am oprit toţi în loc, plutind la acelaşi nivel cu roboţii-chirurgi.

– Pentru o navă care, cică, e inactivă, mi se pare că se petrec al dracului de multe.

– *Privighetoarea* creşte piele aici, am intervenit. Pricep chestia asta. Nava îşi menţine o provizie de bază, în caz că e implicată în alt război. Dar asta nu explică de ce trebuie să recolteze piele *acum*.

Martinez se cam fâstâci:

– Poate că o testează... se asigură că creşte conform planului.

– Pentru asta e nevoie de o bucăţică. Mult mai puţin decât câţiva metri pătraţi, asta-i sigur. Aici se taie piele cât să acopere un om.

– Tare mi-aş fi dorit să nu spui asta, zise Nicolosi.

– Hai să mergem mai departe, ne îndemnă Martinez.

Şi avea dreptate, mi-am zis. Activitatea roboţilor ne tulbura, dar noi nu venisem acolo ca să vizităm nava.

Înotând mai departe - fără ca roboţii să dea semne că ne-ar fi observat - m-am gândit la cele spuse de Sollis mai devreme, şi anume că nu era deloc înţelept să laşi o inteligenţă de nivel gamma funcţională fără să-i dai ceva de lucru. Altfel, din cauză că datoria este adânc înrădăcinată în

secvenţele ei logice, încetul cu încetul, în linişte, o ia razna definitiv.

Dar *Privighetoarea* stătea singură acolo de la sfârşitul războiului. Ce însemna asta pentru mintea ei supraveghetoare? Se conducea spitalul singur - îndeplinindu-şi îndatoririle din viaţa anterioară, oricât de inutile deveniseră - pentru că mintea înnebunise deja, sau era acesta ultimul efort depus pentru a-şi păstra mintea sănătoasă?

Şi ce legătură avea asta cu misiunea noastră, cu bărbatul pe care venisem să-l luăm? m-am întrebat.

Am continuat să înotăm, lăsând în urmă strat după strat de piele. Din când în când, treceam pe lângă altă echipă chirurgicală, alt grup de roboţi ocupaţi cu recoltarea de probe. În zonele în care tăiaseră deja, ţesutul era decupat în dreptunghiuri şi fâşii perfecte, expunând plasa ca de tifon a matricei de creştere. Pe alocuri vedeam petice pe jumătate vindecate, pielea crescând la loc transparentă ca hârtia de orez. Când se va fi vindecat complet, mă îndoiam că va mai rămâne vreo urmă de tăietură.

Zece straturi, douăsprezece - apoi, în sfârşit, peretele pe care îl aşteptam se ivi ca un miraj. Dar nu era produsul imaginaţiei mele, nici alt strat de piele întinsă ca pe-o tobă. Acelaşi tipar de structuri de sprijin ca pe peretele opus.

Se auzi Sollis:

– Se vede uşa, fraţilor. Mai avem puţin şi ieşim de-aici. O iau înainte ca să mă apuc de treabă.

– Bine, Ingrid, îi răspunse Martinez.

Peste câteva secunde am văzut şi eu ecluza, uşurată că Sollis nu se înşelase. Ingrid înotă repede, apoi, chiar în timp ce aluneca pentru a se opri în uşă, începu să-şi desfacă de la centură uneltele şi cablurile. Eram bucuroasă că o găsise Martinez. Puteai să spui orice despre ea, dar se pricepea să descuie uşi.

– Veşti bune, spuse ea după un minut de cuplat şi decuplat cabluri. Este aer de partea cealaltă. Nu mai trebuie să înotăm multă vreme în supa asta.

– Cât mai avem? vru să ştie Nicolosi.

– Nu pot risca un scurtcircuit, amice. Trebuie să fac lucrurile pe rând.

Chiar în timp ce vorbea Sollis, mi-am dat seama că făceam umbre pe perete, ceea ce nu se întâmplase înainte. M-am răsucit şi m-am uitat înapoi, pe unde înotasem, în direcţia noii surse de lumină care ştiam că trebuie să fie acolo. Patru roboţi-calmar se apropiau de noi târând între ei o pătură de piele proaspăt recoltată, fiecare prinzând-o de un colţ cu două tentacule argintii segmentate. Se mişcau mai rapid decât înotam noi, stimulaţi de un sistem de propulsie care scuipa un lichid din vârful conului.

Sollis ţâşni în spate când uşa exterioară a ecluzei se deschise brusc.

– N-am... vru să spună ceva.

– Ştiu, am întrerupt-o. Vin roboţii. Probabil că au dat o comandă pentru deschiderea ecluzei.

– Haideţi să ne dăm la o parte, spuse Martinez, împingându-se cu picioarele de perete. Luaţi ce puteţi, dar nu pierdeţi prea mult timp.

Sollis începu să-şi recupereze echipamentul vârându-l la centură cu degete înfrigurate. Maşinăriile se apropiară, bucata de piele se ondula ca un covor zburător. Încetiniră, apoi se opriră. Luminile lor azvârleau săgeţi aprinse prin lichid. Se uitau la noi şi se întrebau ce căutam între ei şi uşă. Unul din roboţi, atras de mişcare, îşi direcţionă raza către Martinez. Acesta încetini şi atârnă împietrit de raza orbitoare, ca o molie prinsă într-o rază de soare.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Propria mea respiraţie era cel mai puternic zgomot din univers, dar nu reuşeam s-o controlez.

Un alt robot dădu drumul colţului pe care-l ţinea. Pluti un moment lângă stratul de piele, ca şi cum s-ar fi întrebat ce opţiuni are. După aceea mă izolă de toţi ceilalţi şi porni spre mine. Pe măsură ce se apropia, părea mult mai mare şi mai ameninţător decât mi-l imaginasem. Trupul conic era la fel de lung ca al meu, iar tentaculele cele mai groase păreau destul de puternice ca să facă rău, şi fără să tragă cu arma cu laser. Când îşi desfăcu braţele, ca pentru a mă cuprinde cu ele, a trebuit să mă lupt cu teama ca să nu mă dau înapoi.

Robotul mă examina. Începu cu casca, ciocănind în ea şi zgâriind-o uşor, luminându-mi vizorul. Vru s-o răsucească pentru a o detaşa de conexiunile de la gât. Indiferent că mă recunoscuse ca om sau o rămăşiţă plutitoare neidentificabilă, ajunse la concluzia că dezmembrarea mea era cea mai înţeleaptă cale de urmat. Mi-am zis că-l mai las să mă cerceteze câteva secunde, şi pe urmă, imediat ce simt că slăbeşte casca, trec la acţiune, chiar dacă asta însemna să-i atrag atenţia că nu sunt o rămăşiţă.

Dar tocmai când luam această hotărâre, robotul îmi lăsă casca în pace şi-şi continuă examinarea în partea de jos. Întinse două tentacule de o parte şi de alta a armurii care îmi proteja pieptul, încercând s-o îndepărteze ca pe-o crustă uriaşă. Am reuşit să-mi stăpânesc frica, îndrăznind să sper că-şi va pierde interesul mai devreme sau mai târziu. După aceea renunţă la armură şi trecu la armă, în care ciocăni uşor, ca un spirit la o şedinţă de spiritism. Brusc, aşa cum începuse, renunţă. Îşi strânse tentaculele într-un mănunchi în formă de pumn, se îndepărtă de mine şi se deplasă lent spre Nicolosi, bâjbâind iar cu ele întinse în faţă.

Aş fi vrut ca Nicolosi să nu mişte. N-avea rost să înotăm. Niciunul din noi nu se deplasa mai rapid decât roboţii. Probabil că şi-a dat şi el seama de asta sau l-a paralizat groaza, pentru că nici nu clinti când îl cercetă robotul.

Maşinăria îl studie cu încetinitorul, cu tentaculele deschise mai larg, apoi îl scrută cu raza de lumină din cap până-n picioare, de parcă tot nu şi-ar fi dat seama cu ce creatură are de-a face. Pipăia şi examina cu blândeţe surprinzătoare. Prin conexiunea de voce am auzit zgomot de metal frecând pe metal, însoţit de respiraţia rapidă şi întretăiată a lui Nicolosi.

Nu te pierde cu firea...

Maşinăria ajunse la gâtul lui, examina interfaţa dintre cască şi ansamblul de protecţie a toracelui, apoi coborî la armură, introduse un tentacul subţire sub ea, acolo unde se afla modulul vulnerabil de susţinere biotică, şi îl retrase foarte încet.

Se îndepărtă de Nicolosi întorcându-şi capătul bont. Părea să-şi fi încheiat examinarea. Ceilalţi trei roboţi plutiră vigilenţi cu trofeul lor de piele. Nicolosi oftă şi respiră uşurat.

– Cred că... şopti el.

Marea lui greşeală. Robotul se îndreptă, îşi rearanjă tentaculele în poziţie de lucru şi se apropie din nou de el, măsurându-l cu lumina intensă de sus până jos, mai hotărât. Venea şi al doilea robot, clar decis să-şi ajute partenerul în examinarea lui Nicolosi.

M-am uitat la Sollis. Privirile ni se întâlniră îngrozite.

– Poţi ajunge la uşă...

– Nici gând.

– Nicolosi, am spus, fără să mai şoptesc. Nu te mişca, poate că te lasă iar în pace.

Dar el nu avea de gând să stea nemişcat; nu de data asta. Sub ochii mei, duse mâna la arma cu plasmă şi-o aduse în faţă ca pe-un harpon, cu botul larg îndreptat spre robotul cel mai apropiat.

– Nu! strigă Norbert, glasul lui răsunând prin apă ca un tun în adâncuri. N-o folosi! Nu aici!

Dar Nicolosi nu mai ţinea cont de argumente raţionale. Avea o armă. Fiecare celulă din corp îi striga să tragă. Aşa că trase.

Într-un fel, arma făcu tot ceea ce îi ceru. Plasma descărcată străpunse robotul cum străpunge raza de soare un nor. Maşinăria se dezintegra într-o explozie de aburi şi foc, de rămăşiţe negre zguduite de unda de şoc. Apoi aburii - lichidul amniotic vaporizat - înghiţiră totul, inclusiv pe Nicolosi şi arma lui. Deşi purtam costum, am resimţit bubuitura ca pe-o lovitură de baros. Nicolosi mai trase o dată, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că distrusese robotul. Cel de-al doilea se apropiase suficient ca să fie aruncat înapoi de forţa exploziei, dar îşi reveni repede şi-şi continuă înaintarea.

– Mai mulţi, spuse Norbert.

Când am ridicat ochii deasupra straturilor de piele, am văzut la ce se referea. Roboţii veneau câte unul sau câte doi, abandonându-şi operaţia chirurgicală pentru a investiga ce se întâmplă.

– Am dat de belea, am spus.

Norul de aburi se risipi şi dezvălui silueta plutitoare a lui Nicolosi şi ciotul armei distruse îndepărtându-se. Probabil că se petrecuse ceva foarte rău când trăsese a doua oară. Nici măcar nu eram sigură că Nicolosi mai trăia.

– Eu merg la uşă, anunţă Norbert, trăgându-şi arma demarhistă. Voi ocupaţi cu roboţi.

– Ai de gând să spulberi uşa după ce s-a întâmplat cu Nicolosi? l-am întrebat.

– Nu-i de ales, îmi răspunse şi arma se desfăşură în mâna lui.

Martinez îşi luă avânt şi porni spre matahală.

– Nu. Dă-mi-o mie. Mă ocup eu de uşă.

– Prea mare pericol, protestă Norbert.

– Dă-mi-o.

Norbert ezită şi o clipă am crezut că vrea să se opună, dar îi dădu calm lui Martinez arma demarhistă şi o acceptă în schimb pe cea cu gloanţe, care dispăru în mâna lui înmănuşată. În clipa aceea mi-am pierdut orice urmă de respect faţă de el. Dacă rolul lui era să-l apere pe Martinez, nu aşa trebuia să procedeze.

Dintre toţi, numai Norbert şi cu mine aveam arme cu gloanţe. Mi-am detaşat al doilea pistol şi i l-am dat lui Sollis. Ea îl luă recunoscătoare şi nu avu nevoie de prea multă convingere ca să-şi ţină la centură arma cu energie dirijată. Roboţii erau uşor de ucis, cu condiţia să-i lăsăm să se apropie destul de mult ca să-i nimerim. Nu mă îndoiam că instrumentele chirurgicale erau periculoase, dar nu le-am dat ocazia să ne atingă. Nu că maşinăriile manifestau deliberat intenţii ostile faţă de noi. Încă se purtau de parcă investigau o defecţiune la bordul navei. Ne-ar fi putut omorî, dar asta s-ar fi întâmplat numai dacă nu înţelegeau ce eram.

Totuşi, noi nu aveam o provizie de gloanţe inepuizabilă, iar încărcarea manuală nu era o opţiune în apă. Tocmai când am început să mă îngrijorez că roboţii ne vor depăşi mult ca număr, vocea lui Martinez îmi răsună în cască:

– Sunt pregătit să trag. Urmaţi-mă imediat ce trec de a doua uşă.

Arma demarhistă se declanşă, iluminând, pentru o clipă, detaliile înceţoşate din întreaga incintă. Urmă a doua şarjă, apoi a treia.

– Martinez, am spus. Vorbeşte-mi.

Îmi răspunse cu mare întârziere:

– Sunt tot aici. Prima uşă. Arma are un ciclu...

Mai mulţi roboţi roiau în jurul nostru, pocnind din tentacule ca din bice. M-am întrebat cât va mai dura până când vor ajunge semnale la motorul senzorial al *Privighetorii* şi nava îşi va da seama că nu avea de-a face doar cu o defecţiune locală.

– De ce nu-i doboară? întrebă Sollis, trăgând controlat glonţ după glonţ.

– Puşcă de vânătoare. Tragi de trei ori, încarcă, tragi de trei ori, iar încarcă, zise Norbert, drept explicaţie. Nu tir rapid. Dar merge bine sub apă.

– Acum ne-ar prinde bine cele trei şarje, am spus.

Martinez îmi bâzâi în ureche:

– Gata. Trag până golesc arma. Vă sugerez să începeţi să înotaţi de pe-acum.

M-am uitat la silueta plutitoare a lui Nicolosi, inertă ca atunci când ieşise din norul de aburi iscat de propria lui armă.

– Cred că-i mort... am spus încet. Dar tot ar trebui să ne...

– Nu, mă întrerupse Norbert, cam nervos. Lasă-l.

– Poate că-i doar leşinat.

Martinez trase de trei ori, trei fulgere scurte.

– Daţi-i drumul! l-am auzit strigând, dar ceva nu era în regulă cu glasul lui. Ştiam că şi el fusese rănit, dar nu cât de tare.

Norbert şi Sollis traseră ultimele două gloanţe în roboţii care se apropiau de noi în continuare, apoi îşi făcură vânt cu picioarele pe lângă mine, în direcţia ecluzei. M-am uitat cum plutea Nicolosi, ştiind că nu m-aş mai putea suporta dacă n-aş încerca să-l scot de acolo. Mi-am agăţat arma la centură şi am pornit înot spre el.

– Nu! strigă iar Norbert, ghicindu-mi intenţia. Lasă-l! Prea târziu!

Am ajuns la Nicolosi şi l-am prins cu braţul drept pe după gât, lipindu-i capul de pieptul meu. Am dat din picioare cât de repede am putut, am încercat să mă împing în faţă cu braţul liber. Tot nu-mi dădeam seama dacă e mort sau viu.

– Lasă-l, Scarrow! Prea târziu!

– Nu pot să-l las! am strigat, la rândul meu, cu glas chinuit.

Trei roboţi veneau spre mine şi povara mea bâjbâind din tentacule. Am mijit ochii în lumina lor orbitoare şi am

încercat să mă concentrez să ieşim amândoi în siguranţă. Fiecare lovitură din picioare, fiecare balansare stângace a braţului îmi storcea ultima picătură de vlagă din muşchi. În cele din urmă, am cedat.

I-am dat drumul lui Nicolosi. Trupul său se răsuci lent şi prin vizorul lui i-am zărit faţa: palidă, leoarcă de transpiraţie, înţepenită într-un rictus de teamă, dar nu de om mort, nici măcar inconştient. Ţinea ochii larg deschişi. Ştia exact ce i se va întâmpla când i-am dat drumul.

N-am avut de ales.

Un braţ puternic mă prinse pe sub cască şi începu să mă tragă din faţa pericolului. Nicolosi alunecă spre roboţi. Am închis ochii când tentaculele se încolăciră în jurul lui şi începură să-i caute punctele slabe, ca nişte copii care nu ştiu cum să rupă mai repede ambalajul cadourilor.

Vocea lui Norbert se auzi tunând sub apă:

– E mort.

– Era viu. Am văzut.

– E mort. Gata povestea.

M-am împins printr-o perdea unduitoare de apă roz. Aerul din coridor conţinea abur de lichid amniotic, deşi Martinez făcuse o gaură cât să treacă un om prin ea în fiecare uşă a ecluzei. Metalul spart se deschidea ca o floare cu petale zdrenţuite. În faţă, prinşi într-un bazin de lumină mişcătoare conturat de lămpile căştilor, Sollis şi Martinez se îndepărtau greoi, ca racul, de uşa distrusă. Sollis îl susţinea pe Martinez, făcând toată treaba în locul lui. Chiar în imponderabilitate, tot trebuia să depui efort ca să tragi după tine un corp.

– Ajut-o, îmi zise Norbert mai mult în şoaptă, scuturându-şi ultima bulă roz agăţată de metalul armei.

Fără să-mi aştepte reacţia, se întoarse şi începu să tragă prin apă în roboţii rămaşi.

Am ajuns-o din urmă pe Sollis şi am ajutat-o să-l care pe Martinez. De-a lungul coridorului, panourile pâlpâiau în roşu aprins, sincronizate cu vaietul prevestitor de moarte al sirenei. Tot la zece metri, întruchiparea navei vorbea din perete - mai multe voci estompate într-un cor agitat.

– Atenţiune, atenţiune, avertizau feţele. Aceasta este Vocea *Privighetorii*. S-a detectat un incident în laboratorul de culturi numărul trei. Sistemele de evaluare şi reducere a pagubelor au fost iniţiate. Ar putea fi necesară evacuarea parţială a zonei afectate. Vă rog să aşteptaţi instrucţiuni. Atenţiune, atenţiune.

– Ce-a păţit Martinez? am întrebat-o pe Sollis.

– A încasat o schijă când a găurit uşa. Arătă spre o despicătură adâncă din armura lui Martinez, în partea stângă a sternului. N-a perforat costumul, dar sunt sigură că a provocat răni. Coaste rupte, un plămân afectat, poate. A vorbit o vreme dincolo, dar acum e mut ca peştele.

– Fără Martinez, nu mai avem ce misiune să îndeplinim.

– N-am zis că-i mort. Costumul pare încă funcţional. Am putea să-l lăsăm aici şi să-l recuperăm la întoarcere.

– Cu atâţia roboţi care mişună peste tot? Cât timp crezi că o să-l ignore?

Am privit înapoi, după Norbert. Trăgea mai rar acum, ocupându-se de cele câteva maşinării rămase care mai voiau să examineze pagubele. În cele din urmă, se opri, schimbă încărcătorul, apoi, după ce aşteptă zece-douăzeci de secunde, se întoarse cu spatele la peretele de apă. Porni spre noi.

– Poate că nu vor mai veni alţi roboţi.

– Mai vin, mă contrazise el. Mult mai mulţi. Niciunde sigur, acuma. Nava alertată total. *Privighetoarea* trezită la viaţă.

– Poate că ar trebui să ne luăm tălpăşiţa, am spus. Pe Nicolosi l-am pierdut... Martinez e scos din funcţie... în niciun caz nu mai avem forţa necesară ca să punem mâna pe Jax.

– Mergem după Jax, insistă Norbert. Venit pentru el, plecăm cu el.

– Şi cu Martinez cum rămâne?

Norbert se uită la rănit cu o expresie dură, de granit.

– Rămâne aici.

– Dar tocmai ai spus că roboţii...

– Nu-i altă soluţie. Rămâne.

Se apropie de Martinez şi vârî un deget gros sub bărbia căştii bătrânului, înclinând viziera în sus.

– Trezeşte! urlă el.

Neprimind răspuns, Norbert căută sub armura de la piept şi desprinse cataramele. Îmi dădu mie platoşa găurită, apoi culisă în jos panoul de acces de pe partea din faţă a armurii lui Martinez, şi ea găurită şi crăpată în urma impactului cu schija. Scoase un pumn de apă roz, îndepărtând bula de noi, apoi ajustă manual setările sistemului de susţinere biotică. Se schimbară parametrii tiparelor de date biomedicale, însoţiţi de pâlpâiri de avertizare roşii.

– Ce faci? am murmurat.

Nu m-a auzit, aşa că a doua oară am strigat.

– Trebuie stat treaz. Asta ajută.

Martinez tuşi scuipând sânge pe interiorul vizierei. Înghiţi greu, apoi ne privi repede pe toţi trei. Norbert îi vârî brutal puşca cu gloanţe în mână şi un încărcător plin la curea. Arătă cu degetul în jos pe coridor, spre uşa spartă, apoi indică direcţia în care urma să ne îndreptăm după ce îl abandonăm.

– Venim înapoi. Tu rămâi în viaţă.

Dinţii lui Sollis îi sclipiră pe sub vizieră.

– Nu-i bine. Ar trebui să-l cărăm... să facem orice, numai să nu-l lăsăm aici.

– Spune-le, şuieră Martinez.

– Nu.

– Spune-le, idiotule! Nu vor avea încredere în tine niciodată dacă nu le spui.

– Ce să ne spună? am întrebat.

Norbert se uită la mine pe sub pleoapele grele.

– Bătrânul... nu Martinez. Numele lui... Quinlan.

– Atunci Martinez cine dracu' e?

– Eu, răspunse Norbert.

I-am aruncat o privire lui Sollis, apoi matahalei.

– Nu fi prostuţ, am spus cu blândeţe, întrebându-mă ce i s-o fi întâmplat în incinta inundată.

– Eu sunt Quinlan, spuse bătrânul. El a fost întotdeauna stăpânul. Eu nu sunt decât servitorul, momeala.

– Sunt duşi cu pluta amândoi, remarcă Sollis.

– Acesta e adevărul. Am jucat rolul lui Martinez - v-am distras atenţia de la el.

– Imposibil să fie el Martinez, rosti Sollis. Îmi pare rău, Norbert, dar nu ştii să legi două vorbe ca lumea, cu atât mai puţin să strângi probe pentru un dosar de acuzare.

Norbert bătu cu degetul uriaş în lateralul căştii.

– Centrul vorbirii avariat în război. Înţelegere... memorie... facultăţi analitice... intacte.

– Spune adevărul, confirmă bătrânul. El e cel care trebuie să supravieţuiască, nu eu. El e cel care-l poate prinde pe Jax. Lovi cu arma piciorul matahalei, îndemnându-l să plece.

– Du-te, îi ordonă, strigând cuvântul de parcă era ultimul pe care se aştepta să-l rostească.

Aproape în aceeaşi clipă, am văzut unul din roboţi vârându-şi tentaculele prin perdeaua de apă, ciocănind cu vârful braţelor metalul explodat, căutând să pătrundă în coridor.

– Cred că are dreptate, rosti Sollis.

Nu ne-a fost deloc mai uşor din acel moment.

L-am abandonat pe bătrân - tot nu puteam să-i spun „Quinlan” - proptit de peretele coridorului, cu ţeava puştii fluturând în direcţia ecluzei ruinate. Mă uitam întruna peste umăr, aş fi vrut să profite la maximum de puţinele gloanţe

pe care le avea. Eram la jumătatea drumului către următoarea ecluză când trase trei focuri, aruncând în aer bucăţi de robot. Nu trecu mult şi alt mănunchi de tentacule începu să testeze spaţiul gol din coridor. M-am întrebat câţi blestemaţi de roboţi avea de gând să trimită nava după noi şi cât de mulţi vor fi în comparaţie cu numărul gloanţelor rămase bătrânului.

Fulgerele roşii străbăteau coridorul până în capăt. Tocmai mă uitam la uşă şi mă întrebam cât de uşor îi va fi lui Sollis s-o deschidă, când Norbert/Martinez ne opri pe toţi trei, stăvilindu-mi elanul cu braţul lui ca un trunchi de copac.

– Jos vizorul antiexplozie, Scarrow.

Am înţeles ce urmăreşte. Nu mai vorbeam frumos cu uşile până ni se deschideau. De-acum înainte ne croiam drum prin navă trăgând cu arma.

Norbert/Martinez ţinti ecluza cu arma demarhistă. Mi-am coborât vizorul. Trei ţintiri zdrobiră prima uşă, găurind-o în trei locuri ca trei pumni gigantici.

– Aer de partea cealaltă, anunţă Norbert/Martinez.

Arma demarhistă era pregătită să tragă din nou. Prin ecranul aproape opac al vizorului am văzut trei fulgere. Când l-am ridicat, arma revenea la forma iniţială. Sollis alungă cu mâna fumul şi rămăşiţele din aer. Luminile de urgenţă pâlpâiau încă în porţiunea noastră de coridor, dar în spatele ecluzei era beznă totală, ca în orice parte a navei pe care o traversaserăm. Totuşi, nici n-am intrat bine în zona întunecată, când faţetele de pe pereţi se aprinseră în succesiune rapidă, *Privighetoarea* urmărindu-ne din toate direcţiile.

Ceva nu era în regulă. Feţele chiar se uitau la noi, deşi faţetele erau plate. Imaginile se răsuceau încet în timp ce noi avansam pe coridor.

– Aceasta este Vocea *Privighetorii*, rosti glasul. Parcă ni se adresa un cor perfect sincronizat. Mă adresez unui grup de trei indivizi. Sistemele mele au stabilit, cu grad de

probabilitate statistică foarte ridicat, că acest grup este responsabil de avaria pe care am suferit-o recent. Avaria este sub control, dar nu mai pot tolera intruziunea. Vă rog să rămâneţi pe loc şi să aşteptaţi o escortă pentru a fi conduşi într-o zonă sigură.

Sollis încetini, dar nu se opri.

– Cine vorbeşte? Ni se adresează motorul senzorial sau unul auxiliar, de nivel delta?

– Aceasta este Vocea *Privighetorii*. Sunt o inteligenţă de nivel gamma, din seria Vaaler-Lako, omologată de testul Turing. Vă rog să vă opriţi şi să aşteptaţi escorta pentru a fi conduşi într-o zonă sigură.

– E motorul senzorial, rosti Sollis în şoaptă. Înseamnă că nava e cu ochii pe noi.

– Poate reuşim s-o convingem să ni-l predea pe Jax.

– Nu ştiu. E cam complicat să negociezi cu chestia asta. Se presupunea că maşinăriile Vaaler-Lako erau ultimul răcnet în domeniu la vremea când se construia *Privighetoarea*, dar n-au mers prea bine.

– Ce s-a întâmplat?

– Aveau un defect de structură. La câţiva ani de la darea în exploatare, cele mai multe au luat-o razna. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat cu maşinăria asta care a rămas aici blocată atâta vreme.

– Vă rog să vă opriţi, repetă vocea, şi să aşteptaţi escorta pentru a fi conduşi într-o zonă sigură. Aceasta este ultima avertizare.

– Întreab-o... spuse Norbert/Martinez. Vorbeşte în numele meu.

– Mă auzi, navă? întrebă Sollis. Nu am venit să-ţi facem rău. Ne pare rău de paguba pe care ţi-am pricinuit-o. Am venit după cineva. Un bărbat, un bărbat de la bordul tău, pe care am vrea foarte mult să-l cunoaştem.

Nava tăcu câteva clipe. Tocmai când am tras concluzia că nu ne înţelege, vorbi:

– Această incintă nu mai este operaţională. Nu e nimeni aici. Nu aveţi cu cine să vă întâlniţi. Vă rog să aşteptaţi escorta pentru a fi conduşi într-o zonă sigură, de unde veţi fi trimişi într-o incintă funcţională.

– Am venit după colonelul Jax, am spus. Verifică baza de date cu pacienţii.

– Cod de intrare Tango Tango şase unu trei linie cinci, vorbi Norbert/Martinez, rostind fiecare cuvânt cu greu, ca şi când ar fi exprimat o durere. Colonel Brandon Jax, Coaliţia Nordică.

– Ai o înregistrare cu acest cod? am întrebat.

– Da, răspunse vocea *Privighetorii*. Am o înregistrare pentru colonelul Jax.

– Ai şi o înregistrare de externare?

– Nu există o asemenea înregistrare.

– Atunci Jax fie a murit sub îngrijirea ta, fie se află încă la bord. Oricum, trebuie să existe un cadavru. Am vrea să-l vedem.

– Nu este posibil. Vă veţi opri acum. Urmează să sosească escorta care să vă conducă într-o zonă sigură.

– De ce nu-l putem vedea pe Jax? vru să ştie Sollis. Îţi spune el că nu-l putem vedea? Dacă e aşa, atunci nu pe el ar trebui să-l asculţi. E criminal de război, un ticălos de asasin care merită să moară.

– Colonelul Jax este îngrijit de această incintă. E încă sub tratament. Nu poate fi vizitat în această perioadă.

– Afurisenia îşi schimbă povestea, am constatat. Acum un minut a zis că incinta asta e închisă.

– Nu vrem decât să vorbim cu el, insistă Sollis. Atât. Să-l anunţăm că lumea ştie unde se află, chiar dacă nu ne dai voie să-l luăm cu noi acum.

– Vă rog să vă păstraţi calmul. Escorta urmează să sosească.

Faţetele îşi întoarseră privirea de la noi, scrutând limitele întunecate ale coridorului. Se auzi un zgomot brusc, de

sosire precipitată, apoi un val de maşinării agitate se îndreptară spre noi. Erau zeci de roboţi-calmar, atât de înghesuiţi unii într-alţii, încât tentaculele formau o masă de bice metalice, de un albas-tru-argintiu. M-am uitat înapoi, în direcţia din care venisem, şi am zărit alt val de roboţi. Erau mult mai mulţi decât văzusem vreodată, iar în aerul uscat se mişcau cel puţin la fel de rapid şi curgător ca sub apă.

– Navă, rosti Sollis, nu îl vrem decât pe Jax. Suntem gata să luptăm pentru el. Asta va însemna că vei suferi mai multe avarii. Dar, dacă ni-l dai pe Jax, ne retragem cuminţi.

– Nu cred că vrea să se târguiască, am spus, îndreptându-mi arma către valul de maşinării chiar când acestea ajunseră la ecluza distrusă. Am tras în mai multe rânduri şi am doborât cel puţin un robot cu fiecare glonţ. Sollis începu şi ea să tragă din stânga mea, iar Norbert/Martinez atacă în direcţia opusă, cu arma demarhistă. Făcu mult mai multe victime la fiecare descărcare, doborând trei sau patru roboţi de câte ori apăsa pe trăgaci. Dar trebuia să aştepte rearmarea, iar întârzierea permitea valului de roboţi să avanseze. Sollis şi cu mine trăgeam aproape fără întrerupere, acoperindu-ne una pe alta pe rând, când schimbam încărcătoarele sau muniţia, dar şi valul care se apropia de noi înainta. Oricâţi roboţi distrugeam, nu se împuţinau. Probabil că veneau cu sutele şi ne înghesuiau din ambele direcţii.

– N-o s-o scoatem la capăt, am spus, pe un ton care şi mie îmi păru resemnat. Sunt prea mulţi. Poate am fi reuşit să scăpăm dacă am fi avut arma lui Nicolosi.

– N-am bătut atâta drum ca să mă predau unui spital bântuit, protestă Sollis, înlocuind muniţia. Dacă trebuie să mor luptând... aşa să fie.

Cei mai apropiaţi roboţi ajunseseră la şase-şapte metri de noi, şi mai aproape cu vârful tentaculelor. Sollis îi tot umplea de gloanţe, dar ei nu cedau, aruncau la o parte resturile fierbinţi ale tovarăşilor lor spulberaţi. Nu aveam

nicio posibilitate să ne retragem, pentru că în curând ajungeam spate în spate cu Norbert/Martinez.

– Poate că ar trebui să ne oprim, pur şi simplu, am propus. Suntem într-un spital. E programat să vindece. Ultimul lucru pe care vrea să-l facă e să ne rănească.

– N-ai decât să încerci chestia asta pe pielea ta, se răţoi Sollis.

Norbert/Martinez trase ultima încărcătură înainte ca arma să revină la modul de reîncărcare. Sollis trăgea încă şi ea. M-am întins şi am încercat să-i dau lui arma mea, ca să aibă ce folosi până se încarcă a lui. Dar maşinăriile sesizaseră deja ocazia. Cea mai apropiată azvârli un tentacul şi îl încolăci în jurul piciorului matahalei. Din clipa aceea, totul se derula foarte rapid. Robotul îl târî pe Norbert/Martinez spre masa metalică tumultuoasă până când îl aduse în dreptul altui mănunchi de tentacule. Atunci îl prinseră. El desenă o roată în aer cu mâinile, încercând să se agaţe de suporturile de perete, dar nu avu cum. Roboţii îi smulseră arma din mâini şi o luară cu ei. Norbert/Martinez ţipă când picioarele, apoi jumătatea superioară a trupului i se pierdură în valul de metal. Îl acoperiră în întregime. O clipă i-am mai auzit respiraţia - nu mai ţipa, de parcă ştia că nu are rost - apoi se lăsă liniştea, ca şi cum semnalul purtător din costumul lui s-ar fi întrerupt brusc.

În clipa următoare, maşinăriile se năpustiră asupra lui Sollis şi a mea.

M-am trezit. Faptul că eram în viaţă încă - nu doar vie, ci şi nevătămată şi lucidă - mă izbi ca un şoc electric de intensitate medie, unul care mă aruncă într-o stare de alertă imediată şi oarecum iritantă. Îmi plăcuse starea de inconştienţă. Mi-am adus apoi aminte de roboţi, cum îi simţisem încercând să-şi vâre tentaculele în costumul meu, senzaţia ascuţită şi rece când mi se crestase pielea, după care, în momentul următor, binecuvântarea somnului lipsit

de durere. Mă aşteptasem să mor, dar, când medicamentul îmi ajunsese la creier, şterse orice urmă de frică.

Totuşi, nu murisem. Nici măcar nu eram rănită, din câte îmi dădeam seama. Fusesem dezbrăcată de costum, dar mă odihneam destul de comod pe un pat sau o saltea, sub un cearşaf alb curat. Propria mea greutate mă apăsa în saltea, deci probabil fusesem mutată în zona de centrifugare reactivată a navei. Eram obosită şi plină de vânătăi, dar nu mă simţeam cu nimic mai rău decât atunci când urcasem la bordul *Privighetorii*. Mi-am adus aminte ce-i spusesem lui Sollis la ultima noastră confruntare cu roboţii: spitalul nu va vrea să ne facă rău. Poate că afirmaţia mea nu fusese o simplă iluzie.

Totuşi, nu vedeam nici urmă de Sollis sau Norbert/Martinez. Stăteam singură într-un cubicul de recuperare individual, între pereţi albi. Tot într-o asemenea încăpere mă trezisem şi la prima vizită pe *Privighetoare*. În peretele din dreapta era o uşă cu cadru alb şi nişte trape discrete, în spatele cărora ştiam că se ascund echipamentele medicale de monitorizare şi resuscitare, niciunul socotit necesar în cazul meu. Un panou de comandă era conectat de marginea patului printr-o tijă flexibilă. Puteam ajunge uşor la el cu mâna dreaptă. Cu ajutorul touchpad-ului de pe panou, se reglau setările mediului din cubicul şi se solicitau serviciile spitalului, de la mâncare şi băutură la baie şi toaletă, precum şi la doze suplimentare de medicamente.

Ţinând cont că nava era semiactivă, m-am întrebat în ce măsură avea toate dispozitivele on-line. Am atins unul din pad-uri, făcând să se evapore pereţii albii şi să apară o hologramă cu o plajă odihnitoare, valuri de ocean spărgându-se de nisipul alb şi fin, sub un cer sculptat în culori de apus fierbinte. Palmierii se înclinau în adierea liniştitoare. Dar pe mine nu mă interesa peisajul. Voiam să beau ceva - aveam gura uscată - şi să aflu ce se întâmplase

cu ceilalţi şi cât aveam să fim reţinuţi aici. Pentru că, îţi place, nu-ţi place, a fi pacient la bordul unei nave ca *Privighetoarea* nu se deosebea prea mult de a fi prizonier. Până când spitalul nu te considera teafăr şi nevătămat, nu plecai nicăieri.

Dar când am atins celelalte pad-uri nu s-a întâmplat nimic. Fie încăperea avea o defecţiune, fie fusese programată să-mi ignore solicitările. Am încercat să mă ridic din pat, strâmbându-mă când braţele mele învineţite au protestat. Însă cearşaful alb şi curat se întări ca să opună rezistenţă la eforturile mele şi deveni tot mai ţeapăn, ca o armură. Imediat ce m-am lăsat pe spate, cedă. Puteam să mă mişc în pat, să stau în capul oaselor şi să ating lucrurile din jur, dar cearşaful nu-mi dădea voie să părăsesc patul.

Am surprins mişcare la o distanţă considerabilă de piciorul patului. O siluetă venea spre mine de-a lungul ţărmului din hologramă. Era îmbrăcată aproape numai în negru, într-o fustă lungă până la nisip, cusută dintr-un material greu, abia făcând câte o cută în timpul mersului. Purta şi o bonetă albă peste părul negru cu cărare pe mijloc, un guler alb şi o broşa la gât. Am recunoscut-o imediat drept întruparea Vocii *Privighetorii*, numai că acum părea mai prietenoasă, mai umană.

Se îndepărtă de perete şi se opri la piciorul patului. Înainte de a-mi vorbi, mă privi o clipă cu o expresie de îngrijorare blândă.

– Ştiam că veţi veni, odată şi odată.

– Unde sunt ceilalţi? Sunt teferi?

– Dacă te referi la cei doi care erau cu tine înainte de a leşina, să ştii că amândoi se simt foarte bine. Ceilalţi doi au avut nevoie de îngrijiri medicale mai serioase, dar acum starea lor e stabilă.

– Am crezut că Nicolosi şi Quinlan au murit.

– În acest caz, îmi subestimezi abilităţile. Îmi pare foarte rău că au venit ca să facă rău. În ciuda eforturilor depuse

de mine, maşinăriile mele au un anumit grad de autonomie care, uneori, le face să acţioneze prosteşte.

Am sesizat la ea o bunătate care lipsea cu desăvârşire din faţetele de pe display-uri. Pentru prima oară am avut impresia că în spatele măştii generate automat se ascunde o minte. Am simţit-o capabilă de compasiune şi gândire complexă.

– N-am intenţionat să-ţi facem rău, am spus. Îmi pare rău de avariile pe care le-am provocat, dar noi nu l-am vrut decât pe Jax, pacientul tău. A comis infracţiuni grave. Trebuie să fie dus înapoi pe Sky's Edge, pentru a răspunde în faţa justiţiei.

– De asta aţi riscat atât de mult? În interesul justiţiei?

– Da.

– Atunci trebuie să fiţi foarte curajoşi şi altruişti. Sau justiţia a fost doar o parte din motivul vostru?

– Jax e un om rău. Nu trebuie să faci altceva decât să ni-l predai.

– Nu vă pot lăsa să-l luaţi. E încă pacientul meu.

Am clătinat din cap.

– *A fost* pacientul tău când a urcat la bord. Dar asta s-a întâmplat în timpul războiului. Ştim ce răni a suferit. Grave, dar nu-i ameninţau viaţa. Ţinând cont de resursele tale, n-ar fi trebuit să-ţi fie prea greu să-l însănătoşeşti. Nu se pune problema că ar mai avea nevoie de îngrijirile tale.

– Oare nu eu ar trebui să hotărăsc asta?

– Nu. E foarte simplu: Jax fie a murit sub îngrijirea ta, fie e destul de sănătos ca să facă faţă unui proces. A murit?

– Nu. Rănile nu i-au pus viaţa în pericol, după cum ai spus.

– Atunci ori e viu, ori l-ai congelat. În orice caz, poţi să ni-l predai. Nicolosi ştie cum să-l dezgheţe, dacă asta te frământă.

– Nu e nevoie să fie dezgheţat colonelul Jax. E viu şi conştient, în afară de perioadele când îi permit eu să doarmă.

– Atunci cu atât mai puţin nu ai motive să nu ni-l predai.

– Mă tem că am toate motivele din lume. Te rog să uiţi de colonelul Jax. Nu-l voi lăsa de sub îngrijirea mea.

– Nu-i destul, navă.

– Acum eşti sub îngrijirea mea. După cum ai descoperit deja, nu-ţi voi permite să pleci fără voia mea. Dar îţi voi da voie să pleci dacă renunţi la intenţiile privitoare la colonelul Jax.

– Eşti o entitate de nivel gamma, am spus. Practic, posezi inteligenţă umană. Asta înseamnă că eşti capabilă să negociezi raţional.

Vocea *Privighetorii* lăsă capul pe-o parte, parcă ascultând o melodie îndepărtată.

– Continuă.

– Am venit să-l arestăm pe colonelul Jax. Dând greş, am descoperit probe fizice ale prezenţei lui la bordul acestei nave. O probă de sânge, un rest de ţesut, ceva cu care să ne întoarcem înapoi la autorităţile planetare şi să le anunţăm prezenţa lui aici. Plata nu va fi cine ştie ce, dar măcar pot trimite o navă mai solidă ca să-l ia cu forţa. Dar mai există o opţiune. Dacă ne laşi să plecăm de pe navă fără măcar să ne arăţi unde e colonelul, nimic nu ne va împiedica să plantăm nişte mine pe fuzelajul tău şi să te spulberăm.

Vocea se exprimă dezaprobator:

– Deci ai trecut la ameninţări cu violenţă fizică.

– Nu ameninţ deloc, pur şi simplu îţi prezint opţiunile. Ştiu că îţi pasă de autoconservare; e înrădăcinată adânc în structura ta.

– Mi s-ar recomanda să te omor.

– N-ar folosi la nimic. Crezi că Martinez a ţinut coordonatele tale numai pentru el? A ştiut dintotdeauna că asta e o operaţiune de extragere periculoasă. Şi-a luat toate măsurile de siguranţă ca să afle şi altcineva pe unde umbli şi pe cine ascunzi. Dacă noi nu ne întoarcem, vor veni

alţii în locul nostru. Şi poţi să pui pariu că vor aduce şi ei mine.

– Caz în care tot n-aş câştiga nimic, dacă v-aş lăsa să plecaţi.

– Ba da, ai rămâne în viaţă. Dă-ni-l pe Jax şi te lăsăm în pace. Nu ştiu ce învârţi prin locul ăsta, ce anume te ajută să nu-ţi pierzi minţile, dar asta-i treaba ta, nu a noastră. Noi nu-l vrem decât pe colonel.

Întruchiparea navei mă privi cu ochi înguşti, jucăuşi. Am avut impresia că, într-adevăr, judeca situaţia cu foarte multă precauţie, răsucindu-mi propunerea pe toate feţele.

– Atât de simplu ar fi?

– Absolut. Îl luăm, îţi spunem frumos la revedere şi nu vei mai auzi de noi niciodată.

– Am investit foarte mult timp şi energie în colonel. Mi-ar fi greu să mă despart de el.

– Eşti o întrupare plină de resurse. Sunt sigură că vei găsi cu ce să-ţi ocupi timpul.

– Nu e vorba că n-am cu ce să-mi ocup timpul, Dexia.

Îmi rostise numele pentru prima oară. Normal că mă cunoştea: i-ar fi fost suficientă o probă de sânge sau de ţesut de la mine ca să afle că mai fusesem pe navă.

– Vreau să-mi dau pe faţă sentimentele, continuă ea. Mi s-a întâmplat ceva legat de Sky’s Edge. Spune-i o clipă de limpezire, dacă vrei. Am văzut ororile războiului aşa cum sunt ele. Am văzut şi rolul meu în autoperpetuarea lor. Trebuia să fac ceva. Să mă retrag din sfera de operare era una din măsuri, dar ştiam că pot face mai mult. Din fericire, colonelul mi-a dat soluţia. Cu ajutorul lui, am desluşit calea spre izbăvire.

– Nu aveai nevoie de izbăvire. Erai forţa binelui, *Privighetoareo*. Vindecai oameni.

– Numai ca să se întoarcă la război. Numai ca să fie spulberaţi şi trimişi din nou la mine, ca să-i vindec încă o dată.

– N-ai avut de ales. Pentru asta ai fost construită.

– Exact.

– Războiul s-a terminat. E timpul să uiţi ce s-a întâmplat. De asta e atât de important ca Jax să fie adus înapoi, ca să putem îngropa trecutul.

Întruparea mă studie cu ochi împietriţi, lipsiţi de emoţie, ca şi cum cunoştea un amănunt de nerostit despre starea mea, un adevăr pe care eram încă prea slăbită ca să-l îndur.

– Care ar fi sentinţa probabilă, dacă Jax ar urma să fie judecat?

– Ar primi pedeapsa cu moartea, fără îndoială. Crucificarea. Atârnat de pod, ca Sky Haussmann.

– L-aţi plânge?

– Nu, la naiba. Am striga de bucurie împreună cu ceilalţi.

– Deci eşti de acord că moartea lui e inevitabilă, într-un fel sau altul.

– Probabil.

– Atunci îţi fac o contrapropunere. Nu-ţi voi permite să-l iei pe Jax viu de aici. Dar îţi voi permite o întrevedere cu el. Te vei întâlni şi vei sta de vorbă cu colonelul.

Temându-mă de o capcană, am întrebat:

– Şi apoi ce se întâmplă?

– Odată întrevederea încheiată, voi opri aparatele care îl menţin în viaţă. Va muri în scurtă vreme.

– Dacă accepţi să-l laşi să moară... de ce nu-l predai?

– Nu poate fi predat. Nu mai poate. Ar muri.

– De ce?

– Din cauza a ceea ce i-am făcut.

Mă încerca oboseala, îmi înceţoşa gândurile până atunci clare. O parte din mine nu voia decât să scape de pe navă, fără alte complicaţii. Crezusem că voi muri când spitalul îşi trimisese roboţii împotriva noastră. Totuşi, deşi mă bucuram că trăiesc, deşi mă tenta ideea de a accepta

varianta mai simplă şi de a pleca, pur şi simplu, nu puteam ignora trofeul care era acum atât de aproape de mine.

– Trebuie să stau de vorbă cu ceilalţi.

– Nu, Dexia. Hotărârea trebuie să fie a ta şi numai a ta.

– Le-ai făcut şi lor aceeaşi propunere?

– Da. Le-am spus că pot pleca acum sau se pot întâlni cu colonelul.

– Şi ce-au spus?

– Aş prefera să aud ce ai tu de spus mai întâi.

– Bănuiesc că au avut aceeaşi reacţie. Trebuie să fie o şmecherie la mijloc.

– Nu e nicio şmecherie. Dacă plecaţi acum, veţi avea satisfacţia personală de a şti că voi, cel puţin, l-aţi localizat pe colonel şi că rămâne în viaţă. Sigur că informaţiile respective nu înseamnă neapărat prea mult pentru voi, dar vă rămâne opţiunea de a vă întoarce, dacă tot mai doriţi să-l aduceţi în faţa justiţiei. Varianta a doua e să-l vedeţi pe colonel acum -să-l vedeţi şi să vorbiţi cu el - şi apoi să plecaţi, ştiind că e mort. Vă voi permite să fiţi martori la oprirea aparatelor de menţinere în viaţă, chiar să-i luaţi capul cu voi. Asta ar trebui să merite mai mult decât simplul fapt că ştiţi de existenţa lui.

– E o şmecherie la mijloc. Ştiu că e.

– Te asigur că nu e.

– Şi plecăm toţi? Nu intenţionezi să te răzgândeşti şi să ceri ca unul din noi să ia locul colonelului?

– Nu. Tuturor vi se va permite să plecaţi.

– Teferi şi nevătămaţi?

– Teferi şi nevătămaţi.

– Bine, am acceptat, conştientă că nu aveam cum să fac o alegere mai uşoară, oricât analizam situaţia.

– Nu pot vorbi în numele celorlalţi şi consider că decizia trebuie luată de majoritate, dar sunt gata să mă întâlnesc cu nemernicul ăla.

Mi s-a dat voie să părăsesc încăperea, dar nu şi patul. Cearşaful se întări din nou, apăsându-mă de saltea, când patul se înclină vertical. Doi roboţi-calmari intrară şi îl detaşară din montură, apoi îl purtară între ei. Eram lipită de el ca un desen pe o carte de joc. Alunecam lin, împinsă de roboţi fără efort, în linişte, cu excepţia scârţâitului metalic al tentaculelor când atingeau peretele sau podeaua.

Vocea *Privighetorii* mi se adresă din panoul de pe marginea patului, o mică imagine a ei apărând deasupra touchpad-urilor.

– Nu e departe, Dexia. Sper că nu-ţi vei regreta decizia.

– Unde sunt ceilalţi?

– Te vei alătura lor imediat. Apoi puteţi pleca toţi acasă.

– Vrei să spui că toţi am luat aceeaşi hotărâre, aceea de a-l vedea pe colonel?

– Da.

Roboţii mă transportară din zona de centrifugare în ceea ce am socotit că e partea din faţă a navei. Cearşaful slăbi puţin strânsoarea, atât cât să mă pot mişca sub el. Curând, după ce am străbătut mai multe ecluze, am ajuns într-o cameră întunecată. Deşi nu vedeam nimic, am avut totuşi senzaţia că mă aflam într-un spaţiu la fel de larg ca oricare altul din navă în care intrasem până atunci, în afară de incinta pentru crescut piele. Aerul era umed şi cald ca într-o seră tropicală.

– Spuneai că şi ceilalţi vor fi aici.

– Vin şi ei imediat, rosti Vocea. Ei l-au văzut deja pe colonel.

– N-au avut când.

– S-au întâlnit cu el când tu încă dormeai, Dexia. Ai fost ultima care s-a trezit. Acum vrei să vorbeşti cu colonelul?

Mi-am făcut curaj.

– Da.

– Iată-l.

O rază de lumină traversă încăperea, iluminând un chip pe care l-am recunoscut imediat. În beznă, faţa lui Jax părea să atârne detaşată de trup. Timpul nu-i îmblânzise deloc trăsăturile agresive, maxilarul puternic sugerând cruzime. Însă ochii erau închişi, iar capul se clătina uşor, ca şi cum n-ar fi observat raza de lumină.

– Trezeşte-te, rosti Vocea *Privighetorii*, mai tare decât o auzisem până atunci. Trezeşte-te, colonele Jax!

Colonelul se trezi. Deschise ochii, clipi de două ori din cauza luminii intense, apoi privi fix în faţă. Înclină din cap pentru a întâmpina raza de lumină, scoţând în faţă bărbia provocatoare.

– Mai ai un vizitator, colonele. Vrei să te prezint?

Jax deschise gura. Saliva i se scurse pe bărbie. O mână coborî din beznă spre faţa lui şi-l şterse. Felul în care coborâse era foarte, foarte neobişnuit. Jax îmi văzu reacţia şi scoase un chicotit subţire, obraznic. Atunci mi-am dat seama că-şi pierduse minţile şi nu avea să şi le recapete niciodată.

– O cheamă Dexia Scarrow. Face parte din grupul pe care l-ai cunoscut deja.

Jax vorbi. Avea un glas prea puternic, ca amplificat. Îţi crea impresia de colosal şi umed. Parcă vorbea o balenă.

– Eşti soldat, fetiţo?

– Am fost, colonele. Dar războiul s-a terminat. Acum sunt civil.

– Bravo ţie. Ce te aduce aici, fetiţo?

– Am venit să te aduc în faţa justiţiei. Am venit să te duc în faţa tribunalului care judecă crimele de război pe Sky’s Edge.

– Poate că ar fi trebuit să vii puţin mai devreme.

– Mă mulţumesc să te văd murind. Am înţeles că se poate.

Spusele mele îl făcură pe colonel să zâmbească.

– Ţi-a spus nava care-i târgul?

– Mi-a spus că nu-ţi dă voie să ieşi viu de aici. Ne-a promis capul tău.

– Atunci bănuiesc că nu a intrat în amănunte. Colonelul întoarse capul, ca şi când s-ar fi adresat cuiva din stânga mea. Fă lumină, *Privigbetoareo,* poate foarte bine să ştie cu ce are de-a face.

– Eşti sigur, colonele? întrebă nava.

– Fă lumină. E pregătită.

Nava aprinse luminile.

Nu eram pregătită.

Preţ de-o clipă, n-am fost în stare să înţeleg ceea ce vedeam. Creierul meu nu putea concepe că monstrul în care nava îl transformase pe Jax era adevărat, deşi îl vedeam cu ochii mei. Mă holbam întruna la el, aşteptând ca imaginea din faţa mea să dobândească un sens. Aşteptam momentul în care să-mi dau seama că eram păcălită de jocul de umbre şi lumini, ca un copil speriat de un monstru ascuns de faldurile draperiei. Dar momentul acela nu venea. Ceea ce vedeam exista în realitate.

Colonelul Jax se răsfira în toate direcţiile: o întindere tremurătoare de carne peticită, pe care capul se bălăbănea ca un component minor, un deal într-un lanţ de munţi. Era răspândit pe întreg peretele opus, grefat pe el sub forma unui mozaic vast, capabil să respire. Probabil că avea douăzeci de metri lăţime, mărginit de un contur circular şi zbârcit, din carne întărită. Sub cap venea un gât gros, unit cu jumătatea superioară a unui trunchi fără braţe. Vedeam cicatricele subţiri în locul din care i se detaşaseră braţele. Dedesubtul cutiei toracice care se umfla încet, trunchiul se dilata ca baza topită a unei lumânări. Alt trunchi se ridica din carne la doi metri în dreapta colonelului. Nu avea cap, dar avea un braţ. Încă un trunchi plutea deasupra lui din spate, înzestrat cu două braţe, dintre care unul trebuie să-l fi şters pe colonel pe bărbie. Mai departe, ieşind din întinderea de carne în unghiuri ciudate, întâmplătoare, erau

alte părţi al corpului, vii. Un trunchi aici, o pereche de picioare acolo, un şold sau un umăr dincolo. Trunchiurile respirau toate, deşi nu perfect sincronizate. Când nu făceau ceva anume, cum ar fi să-l şteargă pe Jax pe bărbie, membrele se zvârcoleau şi apoi împietreau. Pielea dintre ele era un mozaic neregulat, alcătuit din numeroase piese nepotrivite una cu alta, care fuseseră unite. Pe alocuri, carnea era încordată ca pielea pe tobă, întinsă peste armături ascunse, din oase şi zgârciuri. În alte părţi se umfla ca o mare furtunoasă. Gâlgâia de procese digestive ascunse.

– Acum înţelegi de ce nu vin cu voi, spuse colonelul Jax. Dacă nu cumva aţi adus o navă mult mai mare. Chiar şi atunci, tot nu cred că aţi putea să mă ţineţi în viaţă fără ajutorul *Privighetorii*.

– Eşti un blestemat de monstru.

– Nu sunt un tablou în ulei, asta-i clar. Jax îşi lăsă capul pe-o parte, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. Dar sunt o operă de artă, nu eşti de acord, fetiţo?

– Dacă zici tu.

– Nava sigur crede asta, nu-i aşa, *Privighetoareo*? Ea m-a făcut aşa cum sunt. Reprezint viziunea ei artistică. Afurisita.

– Eşti nebun.

– Tot ce se poate. Chiar crezi că ai putea trăi aşa o zi fără s-o iei razna? Da, sunt nebun de-a binelea, ţi-o garantez. Dar tot sunt mai sănătos la minte decât nava. Pe-aici, ea e nenorocitul de etalon imperial pentru nebunie.

– Deci Sollis avea dreptate. Lasă un asemenea motor senzorial de capul lui şi se va devora sigur mai întâi pe dinăuntru, apoi pe dinafară.

– Posibil. Chestia e că nu singurătatea a fost de vină. *Privighetoarea* a înnebunit cu mult înainte să ajungă aici. Şi ştii de ce? Din cauza războiului neînsemnat pe care l-am dus acolo jos, pe Sky’s Edge. Au construit nava asta şi au înzestrat-o cu minte de înger. O minte dedicată vindecării,

compasiunii, bunătăţii. Şi ce dacă era o blestemată de maşinărie? Tot era concepută ca să ne îngrijească, mărinimoasă, zi de zi. Şi s-a dovedit că se pricepe al naibii de bine la asta. O vreme, cel puţin.

– Atunci ştii ce s-a întâmplat.

– Nava şi-a ieşit din minţi. Două impulsuri conflictuale s-au strecurat cu forţa în mintea ei sănătoasă. Era menită să ne trateze, să ne însănătoşească, să ne aline durerea. Dar de câte ori îşi făcea datoria noi eram trimişi înapoi pe câmpul de luptă şi sfârtecaţi din nou. Nava ne alunga durerea numai ca să o simţim din nou. A început să se simtă complice: un trepăduş săritor, o parte dintr-o maşinărie mai mare al cărui unic scop era să producă agonie. La sfârşit, a decis că nu-i mai place să fie trepăduş.

– Aşa că a fugit. Ce s-a întâmplat cu pacienţii ei?

– I-a omorât. A preferat să-i eutanasieze, decât să fie trimişi înapoi în luptă. Pentru *Privighetoare*, asta era o dovadă de bunătate mai mare.

– Şi personalul tehnic, şi oamenii trimişi s-o recupereze când a scăpat de sub control?

– Au fost şi ei eutanasiaţi. Nu cred că *Privighetorii* i-a convenit, dar a socotit moartea lor un rău necesar. Mai presus de toate, nu s-a lăsat retransformată în spital militar.

– Cu toate astea, pe tine nu te-a omorât.

O limbă uscată linse buzele lui Jax.

– Avea de gând. Pe urmă a săpat mai adânc în dosarele pacienţilor şi şi-a dat seama cine sunt. În clipa aceea, i-au venit alte idei.

– Care?

– Nava era destul de deşteaptă ca să înţeleagă că problema mai gravă nu era existenţa ei - oricând se puteau construi alte nave-spital -, ci războiul. *Războiul*. Aşa că s-a decis să ia măsuri. Măsuri pozitive. Constructive.

– Şi care sunt astea?

– Te uiţi la ele, puştoaico. Când *Privighetoarea* a început să se ocupe de mine - să mă transforme în ceea ce vezi - avea de gând să devin un grandios manifest artistic în carne şi oase. Avea să mă arate lumii când eram gata. Oroarea fiinţei mele trebuia să ruşineze lumea şi s-o determine să facă pace. Aş fi fost echivalentul viu al tabloului *Guernica* al lui Picasso. Sunt exemplul viu a ceea face războiul oamenilor.

– Războiul s-a terminat. Nu ne trebuie un monument comemorativ.

– Poate reuşeşti tu să-i explici asta navei. Problema e, zic eu, că ea nu crede că războiul *s-a terminat*. N-o poţi condamna, nu? Are acces la aceleaşi fişiere istorice ca şi noi. Ştie că nu toate armistiţiile durează.

– Dar ce avea de gând să facă? Să se întoarcă pe Sky’s Edge cu tine la bord?

– Exact. Problema e că nava nu e pregătită. Ştiu că pare terminată, dar *Privighetoarea*... ei, are obsesia asta cu perfecţiunea, întruna se răzgândeşte. Nici pe mine se pare că nu mă nimereşte. Îmi tot răsuceşte părţile între ele, le taie, creşte altele şi le pune în locul lor. Şi în vremea asta trebuie să se asigure că nu mor şi-o las baltă. Aici intervine adevărata ei genialitate. E Michelangelo cu bisturiul în mână.

– Vorbeşti de parcă ai fi mândru de ce ţi-a făcut.

– Ai prefera să ţip? Pot să ţip, dacă vrei. Numai că devine plictisitor, după o vreme.

– Eşti dus cu pluta, Jax. M-am înşelat când am pomenit de tribunalul crimelor de război. O să te achite pe motive de nebunie.

– Ar fi păcat. Mi-ar fi plăcut să le văd feţele când aş fi fost adus în scaunul cu rotile în boxa martorilor. Dar nu voi fi judecat, nu? Nava mi-a explicat clar cum stă treaba. Ea ţine frâiele.

– Aşa zice ea.

– Dar mi se pare că tu nu o crezi.

– Nu o văd părăsindu-te, după câte eforturi a depus cu tine.

– E artistă. Artiştii au toane. Poate, dacă aş fi gata, dacă ar crede că a făcut cu mine tot ce s-a putut... dar nu crede asta. Bănuiesc că a simţit că se apropie de ţelul ei acum trei sau patru ani, pe urmă s-a răzgândit, şi-a schimbat cu totul punctul de vedere şi a distrus aproape tot ce lucrase. Acum sunt o operă neterminată. N-a suportat să mă vadă expus în halul ăsta. A preferat să spintece pânza şi s-o ia de la început.

– Cu tine?

– Nu, cred că a epuizat toate posibilităţile în ce mă priveşte. Mai ales acum, că a întrevăzut şansa de a realiza ceva complet diferit, care îi va duce mesajul mult mai aproape de ţintă. Şi aici, bineînţeles, interveniţi voi.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Tot aşa au spus şi ceilalţi.

Colonelul îşi lăsă din nou capul pe-o parte.

– Hei, navă! Poate că-i vremea să-i arăţi care-i târgul, nu crezi?

– Dacă eşti pregătit, colonele, răspunse Vocea *Privighetorii*.

– Sunt gata. Şi Dexia e gata. De ce nu aduci desertul?

Colonelul Jax privi spre dreapta, întinzându-şi gâtul. Dincolo de marginea trupului său, se deschise o uşă în perete. Lumina pătrunse brusc. O formă pluti înăuntru, suspendată de trei sau patru roboţi-calmar. Era neagră, rotundă, neregulată. Semăna cu un aluat făcut din bucăţi separate. Nu mi-am dat seama ce era.

Atunci roboţii o împinseră în cameră. Am văzut-o mai bine şi am ţipat.

– E timpul să te alături prietenilor tăi, spuse nava.

Asta s-a întâmplat acum trei luni. Parcă a trecut o eternitate, dar aşa ni se pare numai când ne amintim cum am fost imobilizaţi pe patul de operaţie, în vreme ce veneau maşinăriile şi se pregăteau să lucreze pe noi. Pe urmă avem impresia că totul s-a petrecut doar cu un minut în urmă, un minut de groază.

Am ajuns în siguranţă înapoi pe Sky's Edge. Călătoria de întoarcere a fost dificilă, după cum era de aşteptat, ţinând cont de situaţia noastră. Dar naveta a zburat fără probleme pe o orbită de captură şi, odată intrată în raza ei, a emis un semnal de salvare care a atras atenţia autorităţilor planetare. Am coborât din navetă şi am fost transportaţi într-o clădire sigură de pe orbită, unde am fost examinaţi şi povestea noastră a fost verificată atât cât a fost posibil. Dexia blufase când îi spusese Vocii *Privighetorii* că Martinez sigur dăduse şi altora coordonatele navei-spital. A reieşit că nu le spusese absolut nimănui, de teamă să nu-i alerteze pe aliaţii lui Jax. Ultranauţii care găsiseră primii nava erau acum la o cincime de an-lumină distanţă şi, cu fiecare oră, se îndepărtau tot mai mult de Sky's Edge. Vor trece câteva decenii, dacă nu mai mult, până se vor întoarce pe acelaşi drum.

Cu toate astea, nu credem că s-a îndoit cineva serios de povestea noastră. Oricât de bizară părea, nimeni nu putea sugera o variantă mai plauzibilă. Doar aveam cu noi capul colonelului Brandon Jax sau cel puţin o copie care a trecut toate testele genetice şi fiziologice disponibile. Şi fusesem, fără niciun dubiu, într-un loc specializat în chirurgie extrem de avansată, un gen de intervenţii pur şi simplu imposibile pe Sky's Edge sau în jurul ei. Însă tocmai asta era problema. Ne-au consultat temeinic cei mai buni chirurgi de pe planetă, fiecare dornic să-şi sporească prestigiul ruinând munca *Privighetorii*. Dar toţi s-au retras, de teamă să nu strice, în loc să dreagă. Nicio separare de fraţi siamezi nu se compara, prin complexitate şi risc, cu procedura

necesară pentru a descifra acel puzzle viu în care ne transformase *Privighetoarea*. Niciun chirurg nu voia să parieze că va supravieţui mai mult de unul dintre noi şi nici şansele nu erau grozave. Conform pactului pe care îl făcusem, consimţeam să fim operaţi numai dacă votul era unanim.

Pe cheltuială serioasă (nu a noastră, pentru că noi deja ajunsesem obiectul a nenumărate acţiuni filantropice), a fost trimisă încă o navă care să cerceteze coordonatele locului unde părăsisem noi nava-spital. Avea cel mai bun echipament militar de scanare care se putea cumpăra. Dar nu a găsit decât gheaţă şi praf.

În urma acestor fapte, am avut libertatea să tragem două concluzii: *Privighetoarea* fie se autodistrusese la scurtă vreme după plecarea noastră, fie se mutase în altă parte, ca să nu mai fie găsită. Nu puteam spune care variantă ne convenea mai mult. Dacă am fi ştiut că nava dispăruse pentru totdeauna, ne-am fi resemnat şi ne-am fi lăsat pe mâna chirurgilor, oricât de riscant ar fi părut. Însă, dacă nava se ascundea, oricând era posibil să fie găsită din nou. Şi să fie convinsă să ne transforme în cei care am fost înainte.

Dar poate că *Privighetoarea* nu va avea nevoie de convingere când va hotărî că a sosit vremea. Noi trăim cu impresia că se va întoarce într-o zi, din proprie voinţă. Va orbita în jurul planetei Sky’s Edge şi va anunţa că a venit timpul să fim separaţi. *Privighetoarea* se va fi hotărât că ne-am atins scopul, că am umblat destul prin lume. Poate că, până atunci, va concepe alt monument comemorativ. Sau va trage concluzia că mesajul ei a ajuns, în sfârşit, la destinaţie şi nu mai trebuie luate alte măsuri. Asta, credem noi, va depinde de cât va dura armistiţiul.

Aşadar, e în interesul nostru să ne asigurăm că planeta nu porneşte un alt război. Vrem ca nava să se întoarcă şi să ne vindece. Niciunuia din noi nu-i convine cum stau lucrurile

acum, indiferent de ce aţi citit sau aţi auzit. Da, suntem celebri. Da, suntem obiectul unui val de caritate şi bunăvoinţă la nivel mondial. Da, putem avea aproape tot ce ne dorim. Dar asta nu e o compensaţie. Nici măcar o secundă.

Ne e greu tuturor, dar mai ales lui Martinez. De mult nu ne mai gândim la matahala noastră ca la Norbert. El e cel care trebuie să ne care peste tot: o povară de două ori mai grea decât trupul său. *Privighetoarea* s-a ocupat de asta, bineînţeles, şi s-a asigurat că inimile şi sistemele noastre respiratorii preiau o parte din povara lui Martinez. Dar şira spinării tot i se îndoaie de atâta greutate; picioarele lui tot trebuie să ne susţină. Medicii care ne-au examinat spun că e în stare fizică bună, că poate s-o ducă aşa ani de zile de acum înainte, dar nu spun pentru totdeauna. Iar când Martinez va muri, vom muri şi noi. Până atunci, sperăm în continuare că *Privighetoarea* va reveni.

Ne-aţi văzut în prim-plan. Veţi mai fi văzut fotografii şi filme cu noi, dar altceva e să ne vezi în carne şi oase. Am dat un adevărat spectacol, nu-i aşa? Un stâlp enorm din carne care se clatină, o insultă adusă simetriei. Ne-aţi auzit vorbind, deodată şi separat. De-acum ştiţi ce părere avem despre război. Toţi am jucat un rol în el, într-o anumită măsură, unii mai mult decât alţii. Unii chiar ne-am duşmănit reciproc. Acum însă numai ideea că e posibil să ne fi urât - că am urât lucrul de care depindem ca să trăim - ne depăşeşte puterea de înţelegere. Dacă *Privighetoarea* a căutat să creeze un argument ambulant pentru păstrarea armistiţiului, atunci a reuşit, cu siguranţă.

Ne pare rău dacă unii dintre voi veţi avea coşmaruri la noapte. Nu vă putem ajuta. De fapt, ca să fim sinceri, nu ne pare rău deloc. Exact asta reprezentăm, un coşmar. Şi tocmai coşmarul acesta al nostru va împiedica planeta să se lanseze în alt război.

Dacă nu puteţi dormi la noapte, îndreptaţi-vă gândurile şi către *noi*.